II

(Nelegislativní akty)

NAŘÍZENÍ

PROVÁDĚCÍ NAŘÍZENÍ KOMISE (EU) 2023/99

ze dne 11. ledna 2023,

kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá prozatímní clo uložené na dovoz některých hliníkových kol pocházejících z Maroka

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie ([1]) (dále jen „základní nařízení"), a zejména na čl. 9 odst. 4 uvedeného nařízení,

vzhledem k těmto důvodům:

1. **POSTUP**

1.1. **Zahájení**

(1) Dne 17. listopadu 2021 zahájila Evropská komise (dále jen „Komise") antidumpingové šetření týkající se dovozu některých hliníkových kol (dále jen „hliníková kola") pocházejících z Maroka (dále jen „dotčená země") na základě článku 5 základního nařízení. Oznámení o zahájení řízení zveřejnila v *Úředním věstníku Evropské unie* ([2]) (dále jen „oznámení o zahájení řízení").

(2) Komise zahájila šetření na základě podnětu, který dne 4. října 2021 podalo Sdružení evropských výrobců kol (dále jen „žadatel" nebo „EUWA"). Podnět byl podán jménem výrobního odvětví Unie ve smyslu čl. 5 odst. 4 základního nařízení. Obsahoval důkazy o dumpingu a výsledné podstatné újmě, které byly dostatečným důvodem pro zahájení šetření.

1.2. **Prozatímní opatření**

(3) Dne 17. června 2022 Komise v souladu s článkem 19a základního nařízení poskytla stranám souhrn navrhovaných cel a podrobné údaje o výpočtu dumpingového rozpětí a rozpětí dostatečného k odstranění újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie. Zúčastněné strany byly vyzvány, aby se během tří pracovních dnů vyjádřily k přesnosti výpočtů. K přesnosti výpočtů nebyly učiněny žádné připomínky.

([1]) Úř. věst. L 176, 30.6.2016, s. 21.

([2]) Oznámení o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu některých hliníkových kol pocházejících z Maroka (Úř. věst. C 464, 17.11.2021, s. 19).

(4) Dne 15. července 2022 zveřejnila Komise v *Úředním věstníku Evropské unie* prováděcí nařízení Komise (EU) 2022/1221 ([3]) o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz některých hliníkových kol pocházejících z Maroka (dále jen „prozatímní nařízení“).

1.3. **Následný postup**

(5) Po poskytnutí informací o nejdůležitějších skutečnostech a úvahách, na jejichž základě bylo uloženo prozatímní antidumpingové clo (dále jen „poskytnutí prozatímních informací“), podaly společnosti Dika Morocco Africa S.A.R.L (dále jen „Dika“), Hands 8 S.A. (dále jen „Hands“), Evropské sdružení výrobců automobilů (dále jen „ACEA“) a sdružení EUWA písemná vyjádření, v nichž uvedly svá stanoviska k prozatímním zjištěním ve lhůtě stanovené v čl. 2 odst. 1 prozatímního nařízení. Po uplynutí lhůty pro předložení připomínek k poskytnutí prozatímních informací navíc marocká vláda předložila připomínky na podporu tvrzení ostatních stran ohledně dumpingu a újmy.

(6) Stranám, které o to požádaly, byla poskytnuta příležitost ke slyšení. Proběhla slyšení se společnostmi Dika a Hands a sdruženími ACEA a EUWA. Kromě toho se na žádost společnosti Dika konalo dne 7. července 2022 slyšení s úředníkem pro slyšení v obchodních řízeních.

(7) Komise nadále shromažďovala a ověřovala veškeré informace, jež považovala za nezbytné pro konečná zjištění. Jedna inspekce na místě se uskutečnila v prostorách uživatele. Komise při přijímání konečných zjištění zvážila připomínky zaslané zúčastněnými stranami a v náležitých případech své prozatímní závěry revidovala.

(8) Komise dne 17. října 2022 zúčastněné strany informovala o nejdůležitějších skutečnostech a úvahách, na jejichž základě se rozhodla uložit konečné antidumpingové clo na dovoz některých hliníkových kol pocházejících z Maroka (dále jen „poskytnutí konečných informací“). Všem stranám byla poskytnuta lhůta, během níž mohly k poskytnutí konečných informací zaslat připomínky.

(9) Po poskytnutí konečných informací předložily připomínky sdružení ACEA, společnost Dika, sdružení EUWA, společnost Hands a vláda Maroka.

(10) Dne 21. listopadu 2022 zaslala Komise společnosti Hands dodatečné konečné informace týkající se některých oprav a vysvětlení provedených s ohledem na její výpočty dumpingu (dále jen „poskytnutí dodatečných konečných informací“) a poskytla společnosti lhůtu, v níž se mohla vyjádřit. Kromě toho všechny zúčastněné strany obdržely objasnění základu pro výpočet výše prodejních, režijních a správních nákladů použitých při počátním zjištění běžné hodnoty pro společnost Hands. Společnost Hands předložila připomínky, kterými se nařízení zabývalo.

(11) Stranám, které o to požádaly, byla rovněž poskytnuta příležitost ke slyšení. Proběhla slyšení se společnostmi Dika a Hands a sdruženími ACEA a EUWA.

1.4. **Tvrzení týkající se zahájení**

(12) Po poskytnutí prozatímních informací žádná zúčastněná strana nepředložila jiná tvrzení nebo připomínky než ty, které jsou uvedeny v oddíle 1.4 prozatímního nařízení. Komise proto potvrdila svá zjištění a závěry uvedené v 6. až 28. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

1.5. **Výběr vzorku**

(13) K výběru vzorku nebyly vzneseny žádné připomínky. Komise proto potvrdila 29. až 34. bod odůvodnění prozatímního nařízení.

1.6. **Odpovědi na dotazník a inspekce na místě**

(14) Jak je uvedeno v 35. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, Komise zaslala dotazníky třem výrobcům v Unii, žadateli, dvěma známým uživatelům a dvěma vyvážejícím výrobcům v dotčené zemi.

([3]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2022/1221 ze dne 14. července 2022 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz některých hliníkových kol pocházejících z Maroka (Úř. věst. L 188, 15.7.2022, s. 114).

(15) Jak je vysvětleno v 36. a 37. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, odpovědi na dotazník byly buď podrobeny křížové kontrole, nebo inspekci v prostorách dožádané strany.

(16) Inspekce na místě podle článku 16 základního nařízení se uskutečnila v prostorách jednoho uživatele. Jméno tohoto uživatele se v souladu s 5. bodem odůvodnění prozatímního nařízení z důvodu zachování důvěrnosti nezveřejňuje.

1.7. **Období šetření a posuzované období**

(17) Jak je uvedeno v 38. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, šetření dumpingu a újmy se týkalo období ode dne 1. října 2020 do dne 30. září 2021 (dále jen „období šetření“). Zkoumání trendů významných pro posouzení újmy zahrnovalo období od 1. ledna 2018 do konce období šetření (dále jen „posuzované období“).

1.8. **Celní evidence**

(18) Komise rozhodla prováděcím nařízením Komise (EU) 2022/934 ([4]) (dále jen „nařízení o celní evidenci“) o celní evidenci dovozu dotčeného výrobku.

(19) Společnost Hands tvrdila, že rozhodnutí týkající se celní evidence dovozu bylo neodůvodněné, jelikož nebyly splněny podmínky stanovené v čl. 14 odst. 5 základního nařízení.

(20) Komise připomněla, že právním základem pro celní evidenci je čl. 14 odst. 5a základního nařízení, podle něhož Komise celně eviduje dovoz dotčeného výrobku během období předběžného poskytování informací podle článku 19a základního nařízení, pokud neexistují dostatečné důkazy o tom, že požadavky čl. 10 odst. 4 písm. c) a d) nejsou splněny. V tomto ohledu Komise zjistila, že neexistují žádné přesvědčivé důkazy o tom, že celní evidence dovozu dotčeného výrobku během období předběžného poskytování informací není v tomto případě oprávněná. Od zveřejnění oznámení o zahájení řízení, kdy vyvážející výrobci věděli nebo měli vědět o údajném dumpingu a újmě, se totiž dovoz dotčeného výrobku dále zvýšil způsobem, který může vážně ohrozit nápravný účinek antidumpingového cla také během doby předběžného poskytování informací. Komise proto tato tvrzení zamítla.

(21) Společnost Hands tvrdila, že Komise zveřejněním nařízení o celní evidenci porušila zásadu řádné správy. Podle této strany jí před zveřejněním nařízení o celní evidenci a před vstupem celní evidence dovozu v platnost nebyly sděleny žádné informace o záměru Komise zavést celní evidenci dovozu výrobku, který je předmětem šetření, přičemž toto opatření týkající se celní evidence se potenciálně nepříznivě dotýká jejích zájmů. Tím, že Komise nesdělila společnosti Hands včas, účinně a osobně nezbytné informace o možném zavedení celní evidence dovozu před přijetím tohoto opatření a neumožnila jí předložit své stanovisko a být slyšena, třebaže je společnost Hands tímto opatřením přímo dotčena, porušila základní právo na obhajobu společnosti Hands. Nařízení o celní evidenci je proto neplatné a mělo by být zrušeno.

(22) Komise měla za to, že celní evidence je pouze přípravným správním krokem, který může, ale nemusí vést ke zpětnému uložení cla v konečné fázi. Celní evidence sama o sobě nemá žádný nepříznivý dopad na dovozce a nelze říci, že by se dotýkala jejich zájmů ([5]). Společnost Hands sama nepoukázala na žádné konkrétní nepříznivé dopady, ale pouze na „možné“ dopady. Jediný dopad celní evidence spočívá v tom, že Komise dá vnitrostátním celním orgánům pokyn k celní evidenci dovozu do Unie pro výrobek, který je předmětem šetření. Kromě toho v čl. 14 odst. 5a ani jinde v základním nařízení není stanoven žádný formální požadavek na konzultace s dovozci nebo jinými stranami před provedením celní evidence. Požadavek stanovený v čl. 10 odst. 4 písm. b) základního nařízení, aby byla stranám poskytnuta příležitost vyjádřit jejich stanovisko, platí pouze v případě existence rozhodnutí o zpětném výběru cla po provedení celní evidence, nikoli však pro samotnou celní evidenci. Jasně to vyplývá ze skutečnosti, že čl. 14 odst. 5a základního nařízení odkazuje pouze na čl. 10 odst. 4 písm. c) a d), který musí být splněn v případě celní evidence podle tohoto ustanovení, ale záměrně neodkazuje na čl. 10 odst. 4 písm. b). Je to v souladu s výše uvedeným dopadem této celní evidence. Komise proto není povinna poskytnout dovozcům příležitost vyjádřit jejich stanovisko předtím, než dá celním orgánům pokyn k celní evidenci dovozu. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

([4]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2022/934 ze dne 16. června 2022, kterým se zavádí celní evidence dovozu některých hliníkových kol pocházejících z Maroka (Úř. věst. L 162, 17.6.2022, s. 27).

([5]) Usnesení ze dne 28. září 2021, Airoldi Metalli SpA, T-611/20, EU:T:2021:641, body 48 a 49.

2. DOTČENÝ VÝROBEK A OBDOBNÝ VÝROBEK

2.1. Dotčený výrobek

(23) Komise připomněla, že jak je uvedeno v 39. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, dotčeným výrobkem jsou hliníková kola pro motorová vozidla kódů HS 8701 až 8705, bez ohledu na to, zda jsou vybavena příslušenstvím nebo pneumatikami, která pocházejí z Maroka a která mají v současnosti kódy KN ex 8708 70 10 a ex 8708 70 50 (kódy TARIC: 8708 70 10 15, 8708 70 10 50, 8708 70 50 15 a 8708 70 50 50 (dále jen „dotčený výrobek“).

(24) Hliníková kola se v Unii tradičně prodávají dvěma distribučními prodejními kanály: výrobcům původního zařízení („OEM“), což jsou především výrobci automobilů, a trhu náhradních dílů (neboli „AM“), kam patří například distributoři, maloobchodníci, opravny atd. Dotčený výrobek z Maroka byl v posuzovaném období prodáván výhradně prostřednictvím kanálu OEM. V rámci distribučního kanálu OEM pořádají výrobci automobilů nabídková řízení na hliníková kola a často se podílejí na vývoji nového kola, které je spojováno s jejich značkou. Výrobci v Unii i maročtí vývozci soutěží v rámci týchž nabídkových řízení.

2.2. Obdobný výrobek

(25) Jelikož nebyly vzneseny připomínky, byly potvrzeny závěry uvedené v 39. až 42. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

3. DUMPING

3.1. Spolupráce vyvážejících výrobců

(26) Jak je vysvětleno ve 43. až 51. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, Komise měla za to, že společnost Dika při tomto šetření s Komisí nespolupracovala, a prozatímně stanovila její dumpingové rozpětí na základě dostupných údajů v souladu s článkem 18 základního nařízení.

(27) Po poskytnutí prozatímních informací společnost Dika tvrdila, že s Komisí plně spolupracovala a že by měla dostat individuálně vypočtené dumpingové rozpětí. Předložila následující tvrzení.

(28) Za prvé, společnost Dika zopakovala, že je přesvědčena, že evidence prodeje neobsahuje žádné chyby, protože celkové hodnoty evidence prodeje bylo možné sladit s účetním systémem společnosti. Kromě toho byly prodeje evidovány v souladu s mezinárodními standardy účetního výkaznictví („IFRS“). Společnost Dika navíc tvrdila, že Komise měla dostatek času na křížovou kontrolu revidované evidence prodeje poskytnuté společností CITIC Dicastal Co., Ltd (dále jen „CITIC“), její společností ve spojení, a mohla ji provést ještě před uložením konečných antidumpingových opatření.

(29) Tvrzení společnosti Dika bylo podobné tvrzení z prozatímní fáze, přičemž nebyly poskytnuty žádné nové informace. V prozatímní fázi dospěla Komise k závěru, že evidence prodeje nebyla předkládána na základě faktur, že rozdíl mezi fakturovanou hodnotou a skutečně obdrženou částkou nebyl v evidenci prodeje společnosti systematicky zohledňován a že revidovanou evidenci nebylo možné podrobit křížové kontrole. Skutečnost, že prodeje společnosti byly evidovány v souladu se standardy IFRS, nic nemění na tom, že společnost neposkytla informace požadované Komisí.

(30) Společnost CITIC navíc během šetření poskytla několik (nejméně čtyři) různých a neúplných verzí své evidence prodeje. Poslední verze, která byla předložena spolu s odpovědí společnosti Dika na dopis Komise podle článku 18 ze dne 5. května 2022, byla stále neúplná a obsahovala řadu transakcí, u nichž buď zůstala nevyplněná přijatá částka s poznámkou *„přijatá částka neuhrazena k danému datu“*, nebo zde nadále existoval nesoulad mezi fakturovanou a přijatou částkou. Takto neúplné údaje nemohou být spolehlivým základem pro křížovou kontrolu nebo inspekci. Kromě toho, jak je rovněž uvedeno ve 48. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, dodatečnou křížovou kontrolu na dálku nelze využít jako způsob nápravy nedostatku včasnosti či chyb zjištěných během křížové kontroly na dálku, která již proběhla ve stanovených lhůtách. Komise proto toto tvrzení zamítla.

(31) Za druhé, společnost Dika tvrdila, že údaje o konkrétních transakcích, které Komise požadovala ohledně dat a částek plateb, nelze považovat za „*nezbytné informace*“ ve smyslu čl. 18 odst. 1 základního nařízení, čl. 6.8 a přílohy II antidumpingové dohody WTO ([6]). Podle společnosti Dika Komise tyto informace nepožadovala v dotazníku ani v písemných upozorněních na nedostatky a tyto informace nebyly vyžadovány ani pro výpočet dumpingového rozpětí. Kromě toho společnost Dika tvrdila, že v prozatímním nařízení byl použit jiný základ pro uplatnění dostupných údajů, než který je uveden v dopise Komise o uplatňování článku 18 ze dne 5. května 2022 (dále jen „dopis podle článku 18“).

(32) Komise s tímto tvrzením nesouhlasila. Již na počátku požádala společnost o poskytnutí údajů o konkrétní transakci na základě data vystavení faktury. Například v oddíle E antidumpingového dotazníku zaslaného společnosti Dika a její společnosti ve spojení CITIC se hned v první části uvádí, že respondenti by měli „*jako datum prodeje použít datum faktury*“. Nejde však (pouze) o datum, kdy k prodeji došlo, ale spíše o částku, která byla společnosti jejími klienty skutečně zaplacena. Jde o záležitost, která byla vysvětlena v dopise podle článku 18 a která byla uvedena v prozatímním nařízení. Tvrzení společnosti Dika, že důvody uvedené v dopise jsou „zcela odlišné“ od důvodů uvedených v základním nařízení, nelze přijmout. V obou případech Komise vysvětlila, že evidenci prodeje považuje za nespolehlivou, protože obsahuje řadu chyb a nesrovnalostí.

(33) Údaje o prodeji, které společnost původně poskytla, neodpovídaly částkám skutečně přijatým jako platby. Kromě toho společnost CITIC v průběhu křížové kontroly na dálku objasnila, že rozdíl mezi fakturovanou částkou a skutečně obdrženou částkou se obvykle zaznamená v evidenci prodeje jako sleva, rabat, či dobropis, případně jinak. Jak je uvedeno ve 47. bodě odůvodnění prozatímního nařízení a v 29. bodě odůvodnění výše, společnost to však neprováděla systematicky. Evidence prodeje proto nemohla být použita jako spolehlivý zdroj pro stanovení běžné hodnoty nebo vývozní ceny podle čl. 2 odst. 1 a čl. 2 odst. 8 základního nařízení, které stanoví, že běžná hodnota „se obvykle zakládá na cenách, které jsou zaplaceny nebo mají být zaplaceny“. Z toho logicky vyplývá, že vzhledem k tomu, že běžnou hodnotu nebo vývozní cenu pro společnost Dika nebylo možné stanovit na základě vlastních údajů společnosti, nebylo možné vypočítat ani dumpingové rozpětí. Evidence prodeje byla proto pro šetření nejen nutná, ale i zásadní. Bez spolehlivé evidence prodeje (včetně úplného seznamu transakcí se všemi prodávanými typy výrobku a jejich cen) nemůže Komise dospět k přiměřeně přesnému zjištění ohledně dumpingu.

(34) Po poskytnutí konečných informací společnost Dika zopakovala své tvrzení, že vzhledem k tomu, že její evidence prodeje byla v souladu se standardy IFRS, nemohla Komise tvrdit, že evidence je neúplná a nemůže být ověřena. Kromě toho společnost Dika tvrdila, že vzhledem k tomu, že čl. 2 odst. 8 základního nařízení odkazuje na to, že vývozní cena je obvykle založena na „cenách, které jsou zaplaceny nebo mají být zaplaceny“, byla evidence prodeje správná, neboť odrážela ceny, které mají být zaplaceny. A konečně společnost Dika zopakovala své tvrzení, že údaje o platbách nelze považovat za „nezbytné“ podle čl. 18 odst. 1 základního nařízení.

(35) Skutečnost, zda byla evidence prodeje celkově vykazována v souladu se standardy IFRS, nebyla pro zjištěné problémy s vykázanými cenami relevantní. Jak Komise několikrát zdůraznila, problém s evidencí prodeje v EU a na domácím trhu existoval na základě transakcí. Jak společnost Dika uvedla během slyšení po uložení prozatímních opatření a zopakovala ve svých připomínkách k poskytnutí konečných informací, u přibližně 20 % transakcí v evidenci prodeje v EU neodpovídala částka platby vykázané částce faktury. Pojmem „*cena, která má být zaplacena*“ se rozumí celková platba, která byla nebo má být provedena kupujícím prodávajícímu, včetně situací, kdy například zboží bylo prodáno, ale zákazník dosud nezaplatil. U většiny transakcí v evidenci prodeje v EU tomu tak nebylo. Cena, kterou zákazník v těchto případech již zaplatil, se totiž lišila od ceny, která byla v době fakturace vedena jako cena, která má být zaplacena.

(36) Jak společnost Dika a její společnost ve spojení uvedly během křížové kontroly na dálku, během inspekce na místě a v odpovědi na dopis podle článku 18, tyto rozdíly jsou v evidenci prodeje obvykle vedeny jako sleva, rabat, dobropis nebo jinak, jak je rovněž uvedeno ve 33. bodě odůvodnění. K tomu docházelo u mnoha transakcí v evidenci prodeje, ale nikoliv systematicky u všech transakcí. Skutečnost, že k tomu obvykle docházelo, znamená, že cena vedená jako ta, která má být zaplacena, se obvykle rovná ceně, která byla nakonec zaplacena po provedení určitých opatření souvisejících s výše uvedenými dobropisy, rabaty atd. Takto to vysvětlila sama společnost Dika a takto byly prováděny opravy v systému SAP společnosti po provedení plateb. V některých případech ceny vedené v evidenci domácího prodeje a prodeje v EU byly sice tímto způsobem opraveny, ale v jiných případech nikoli. Rozdíl mezi nakonec zaplacenými cenami a cenami vedenými jako ty, které mají být zaplaceny, existoval v obou směrech a nebyl zúčtován, což znamenalo, že společnost v některých případech obdržela více, než bylo fakturováno, a v jiných případech méně.

([6]) Dohoda WTO o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu 1994.

(37) Spolehlivá evidence prodeje (zahrnující úplný seznam transakcí se všemi prodávanými typy výrobku, jakož i jejich ceny), která obsahuje přesné a ověřitelné údaje, je pro stanovení dumpingového rozpětí zásadní, a lze ji tudíž považovat za nezbytnou informaci podle čl. 18 odst. 1 základního nařízení. Vzhledem k tomu, že rozdíl mezi cenami skutečně zaplacenými a cenami vedenými jako ty, které mají být zaplaceny, ovlivnil významný počet transakcí v evidenci prodeje v EU, nebylo možné tuto evidenci použít ke stanovení spolehlivé vývozní ceny na základě transakce nebo typu výrobku. Komise proto tato tvrzení zamítla.

(38) Za třetí, společnost Dika tvrdila, že vzhledem k tomu, že Komise ověřila výrobní náklady společnosti Dika a nezjistila žádné nesrovnalosti, měla být běžná hodnota pro společnost Dika početně zjištěna na základě ověřených výrobních nákladů. Komise podle společnosti Dika pochybila, když dospěla k závěru, že pro stanovení běžné hodnoty a vývozní ceny je rozhodující evidence domácího prodeje a prodeje v EU, protože evidence domácího prodeje by se pro početní zjištění běžné hodnoty v žádném případě nepoužila. Proto měla Komise podle čl. 18 odst. 3 základního nařízení použít vlastní údaje společnosti Dika a na jejich základě vypočítat individuální dumpingové rozpětí.

(39) Komise v 60. bodě odůvodnění prozatímního nařízení dospěla k závěru, že společnost Dika neměla žádnou evidenci domácího prodeje pro početní zjištění běžné hodnoty, protože prodeje společnosti Dika v Maroku se uskutečnily mezi ekonomickými zónami a zboží nikdy nevstoupilo na celní území Maroka. V souladu s tím mohla být běžná hodnota pro společnost Dika početně zjištěna, i když nebyly použity dostupné údaje. Aby však bylo možné stanovit dumpingové rozpětí, bylo by třeba tuto běžnou hodnotu porovnat s vývozní cenou. Vývozní cenu však nebylo možné vypočítat z důvodu nespolehlivosti evidence prodeje společnosti Dika.

(40) Během slyšení dne 6. září 2022 společnost Dika navrhla, že Komise by mohla stanovit vývozní cenu na základě těch transakcí v evidenci prodeje v EU, u nichž (podle společnosti) částky na fakturách odpovídaly částkám plateb. Údajně by se to týkalo přibližně 80 % všech transakcí. Pro zbývajících 20 % společnost Dika navrhla, aby Komise použila zbytkové clo vypočtené pro společnost Hands. Tento přístup by podle společnost Dika odpovídal postupu Komise při nedávném šetření týkajícím se dovozu korozivzdorných ocelí z Ruska a Turecka ([7]).

(41) Kromě toho, že společnost Dika během slyšení potvrdila, že v evidenci prodeje existovaly u jedné pětiny jejího prodeje do Unie během období šetření nesrovnalosti, revidovaná evidence prodeje nebyla a nemohla být podrobena křížové kontrole (jak je vysvětleno v 29. a 30. bodě odůvodnění), a tudíž nemohla být použita pro účely stanovení vývozní ceny. Kromě toho se šetření týkající se korozivzdorných ocelí z Ruska a Turecka týkalo zcela odlišného souboru skutečností. V uvedeném případě ruský výrobce tvrdil, že není ve spojení s jedním ze dvou obchodníků, jejichž prostřednictvím prodával své výrobky do EU. Tento konkrétní obchodník při vyšetřování nespolupracoval. Komise s tvrzením ruské společnosti nesouhlasila a měla za to, že příslušný obchodník je ve spojení. Jelikož však obchodník při šetření nespolupracoval, nebyly od tohoto obchodníka k dispozici žádné informace o cenách dalšího prodeje. Komise se proto rozhodla použít informace od druhého spolupracujícího obchodníka jako dostupné údaje podle článku 18 základního nařízení.

(42) Uspořádání struktury společnosti a prodejních kanálů se však v uvedeném případě liší od tohoto případu. Zatímco v případě korozivzdorných ocelí z Ruska a Turecka existovaly dva prodejní kanály, v tomto případě se veškerý prodej uskutečňoval prostřednictvím stejného subjektu ve spojení, a to společnosti CITIC. Komise tedy neměla pro společnost Dika k dispozici žádný jiný spolehlivý soubor údajů pro výpočet vývozní ceny. Jde o situaci velmi odlišnou od šetření, na které se odvolávala společnost Dika, kde byl prodej na vývoz uskutečněný prostřednictvím zbývajícího obchodníka podroben křížové kontrole a považován za spolehlivý. V tomto šetření neexistovala žádná vývozní cena, kterou by bylo možné porovnat s běžnou hodnotou, bez ohledu na způsob, jakým by byla běžná hodnota pro společnost Dika vypočtena.

([7]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2022/1395 ze dne 11. srpna 2022, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz některých korozivzdorných ocelí pocházejících z Ruska a Turecka (Úř. věst. L 211, 12.8.2022, s. 127).

(43) V čl. 18 odst. 3 základního nařízení se uvádí, že „nejsou-li informace předložené účastníkem řízení ve všech ohledech dokonalé, přesto se k nim přihlédne, pokud nedostatky neúměrně neztěžují učinění přiměřeně správných závěrů, pokud jsou předloženy náležitě a včas a pokud je lze ověřit“. Jak je vysvětleno v 32. a 33. bodě odůvodnění, nedostatky v evidenci prodeje předložené společností Dika byly takové, že na jejich základě nebylo možné učinit dostatečně přesné zjištění. Kromě toho, jak je uvedeno v 30. bodě odůvodnění, evidenci prodeje nebylo možné ověřit, protože i poslední verze stále vykazovala nesrovnalosti a chybějící údaje a nebyla předložena včas. Jelikož nebylo možné stanovit vývozní cenu, bylo by rovněž bezpředmětné na jakémkoli základě početně zjišťovat běžnou hodnotu pro společnost Dika. Uvedený postup je rovněž v souladu s rozsudkem Tribunálu ve věci ocelových kol z Číny, kde Tribunál rozhodl, že „jakékoli stanovení běžné hodnoty by bylo nadbytečné, protože bez možnosti stanovit vývozní cenu […] by nebylo možné stanovit žádné dumpingové rozpětí“ ([8]). Komise proto toto tvrzení zamítla.

(44) Po poskytnutí konečných informací vláda Maroka a společnost Dika tvrdily, že jak přístup Komise, tak rozsudek Tribunálu citovaný ve 43. bodě odůvodnění jsou v rozporu s požadavky antidumpingové dohody WTO, podle níž by měly být použity všechny údaje poskytnuté vývozcem, pokud splňují požadavky čl. 18 odst. 3 základního nařízení. Kromě toho společnost Dika tvrdila, že citovaný rozsudek Tribunálu není vzhledem k okolnostem tohoto případu použitelný. Na rozdíl od případu, který byl předmětem rozsudku Tribunálu, bylo společnosti Dika přiděleno individuální dumpingové rozpětí a (podle společnosti Dika) bylo možné s jistotou určit, které výrobky vyvážela do Unie.

(45) Komise s tím nesouhlasila. Jak již bylo uvedeno v 50. bodě odůvodnění prozatímního nařízení a 43. bodě odůvodnění výše, důvodem, proč nebyla stanovena běžná hodnota na základě údajů společnosti Dika, bylo jednoduše to, že to bylo bezúčelné, protože neexistovala vývozní cena, s níž by bylo možné ji srovnat. Bez ohledu na to, zda se základní skutečnosti ve výše uvedeném rozsudku Tribunálu od tohoto případu lišily či nikoli, nevyvrátily závěr, že stanovení běžné hodnoty v případě neexistence vývozní ceny by bylo nadbytečné. To není v rozporu s antidumpingovou dohodou WTO, neboť tato dohoda nevyžaduje, aby vyšetřující orgány prováděly výpočty, které nelze použít ke stanovení dumpingového rozpětí. Komise proto toto tvrzení zamítla.

(46) Společnost Dika konkrétně tvrdila, že okolnosti případu v citovaném rozsudku Tribunálu se od této věci liší, neboť společnosti Dika bylo přiděleno individuální dumpingové rozpětí. Toto tvrzení však bylo založeno na nedorozumění. Společnosti Dika nebylo v žádném okamžiku tohoto šetření přiděleno individuální dumpingové rozpětí. Jak je vysvětleno v 98. bodě odůvodnění níže, Komise se v době poskytnutí konečných informací rozhodla stanovit individuální celní sazbu pro společnost Dika individuálním určením společnosti a odpovídající celní sazby v příslušných částech tohoto nařízení. Tato individuální celní sazba byla stanovena na úrovni zbytkové celní sazby, která nebyla založena na vlastních údajích společnosti Dika. Podobně byla dumpingová rozpětí a rozpětí újmy použitelná pro společnost Dika, jež jsou uvedena v tomto nařízení, stanovena na úrovni zbytkového dumpingového rozpětí a rozpětí újmy, a nikoli na základě vlastních údajů společnosti Dika. Tvrzení společnosti Dika bylo proto zamítnuto.

(47) Společnost Dika rovněž tvrdila, že namísto použití zbytkové celní sazby na společnost Dika měla Komise početně zjistit běžnou hodnotu na základě výrobních nákladů společnosti Dika a složení konkrétního typu výrobku, která by pak měla být při výpočtu dumpingového rozpětí společnosti Dika porovnána s ověřenou vývozní cenou společnosti Hands.

(48) Tuto metodiku nebylo možné přijmout. Za prvé, protože srovnání mezi početně zjištěnou běžnou hodnotou pro jednu společnost a vývozní cenou jiné společnosti nemohlo vést k přesnému dumpingovému rozpětí. Znamenalo by to porovnávat hodnotu založenou na údajích jedné společnosti s vývozní cenou jiné společnosti. Za druhé, i kdyby Komise tuto metodu použila, nebylo by možné provést ji na úrovni typu výrobku. Ačkoli se typy výrobku prodávané společností Dika do značné míry překrývaly s typy prodávanými společností Hands, neshodovaly se zcela. Některé typy výrobku prodávané společností Hands společnost Dika neprodávala a naopak. Tato metodika by tedy nevedla k přesnému dumpingovému rozpětí, které by bylo v souladu s realitou vývozních transakcí prováděných společností Dika ([9]). Tento přístup by byl navíc v rozporu s požadavkem čl. 2 odst. 11 základního nařízení, který výslovně stanoví, že při výpočtu dumpingového rozpětí a bez ohledu na zvolenou metodu srovnání

([8]) Věc T-278/20, Zhejiang Hangtong Machinery Manufacture Co. Ltd a Ningbo Hi-Tech Zone Tongcheng Auto Parts Co. Ltd v. Komise [2022] ECLI:EU:T:2022:417, bod 97.

([9]) V souladu s věcí T-278/20 citovanou v 92. bodě odůvodnění a uvedenou společností Dika v jejím podání.

běžné hodnoty a vývozní ceny musí být zohledněny „ceny všech srovnatelných vývozních obchodů“ ([10]). V neposlední řadě by tato metodika znamenala zpřístupnění důvěrných údajů společnosti Hands společnosti Dika, a to jak pokud jde o prodávané typy výrobku, tak o vývozní cenu. To nelze přijmout, protože společnost Hands je jediným známým výrobcem hliníkových kol v Maroku a je přímým konkurentem společnosti Dika. Komise proto toto tvrzení zamítla.

3.2. **Běžná hodnota**

(49) Jak je uvedeno v 52. až 65. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, Komise početně zjistila běžnou hodnotu podle čl. 2 odst. 3 a čl. 2 odst. 6 základního nařízení z důvodu neexistence prodeje obdobného výrobku na domácím trhu ze strany společnosti Hands. Po poskytnutí prozatímních informací sdružení EUWA tvrdilo, že k domácímu prodeji skutečně docházelo, a uvedlo, že o tom předloží důkazy při slyšení. Avšak informace, které sdružení EUWA následně poskytlo, neprokázaly jeho tvrzení, že prodej marockými společnostmi v Maroku lze považovat za domácí prodej. Vzhledem k citlivosti dotčených podnikových údajů nemělo sdružení EUWA k dispozici příslušné informace o čase, množství nebo cenách prodeje za strany marockých společností, ani o přesném umístění zákazníků, kterým byl prodej údajně uskutečněn.

(50) Kromě toho Komise ani žádná ze zúčastněných stran nepopřely skutečnost, že společnost Hands uskutečnila prodej hliníkových kol v Maroku. Důvodem pro nezohlednění tohoto prodeje jako domácího prodeje bylo umístění společnosti Hands i zákazníků v ekonomických zónách, jak je uvedeno v 60. bodě odůvodnění prozatímního nařízení. Žádný z těchto prodejů navíc nebyl uskutečněn v běžném obchodním styku a v žádném případě nemohl být použit pro stanovení běžné hodnoty. Na druhou stranu společnost Hands uznala, že neuskutečnila žádný domácí prodej a že běžnou hodnotu je třeba zjistit početně. Komise proto toto tvrzení zamítla.

(51) Po poskytnutí konečných informací vláda Maroka tvrdila, že se Komise dopustila pochybení, když měla za to, že prodej v ekonomických zónách nepředstavuje domácí prodej. Na podporu tohoto tvrzení marocká vláda uvedla, že vzhledem k tomu, že hliníková kola byla prodána společnostem v ekonomických zónách za účelem použití při výrobě nových vozidel buď v EU, nebo v Maroku, a budou tedy spotřebována buď v EU, nebo v Maroku, měl by být tento prodej v ekonomických zónách v Maroku považován za prodej na domácím trhu. To by bylo údajně v souladu s přístupem Ministerstva obchodu USA, které považuje prodej v ekonomických zónách za účelem použití ve výrobku, který bude nakonec vyvezen mimo Spojené státy, jako spotřebu na domácím trhu.

(52) Jak však již bylo vysvětleno v 53. a 54. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, nejedná se o přístup, který Komise zaujala ve stávajícím nebo předchozím šetření. Otázka, zda Spojené státy při svém rozhodování uplatňují odlišný přístup, je pro projednávanou věc irelevantní. Prodej mezi ekonomickými zónami není Komisí pro účely výpočtu dumpingu považován za domácí prodej, protože v době prodeje není známo, zda bude výrobek propuštěn do volného oběhu na domácím trhu, nebo určen na vývoz (viz 53. a 54. bod odůvodnění prozatímního nařízení). Komise proto toto tvrzení zamítla.

(53) Marocká vláda rovněž tvrdila, že přístup Komise je v rozporu s jejím přístupem k prodeji ve výlučných ekonomických zónách EU, který může podléhat antidumpingovým clům ([11]), jakož i s její praxí zahrnovat dovoz aktivního a pasivního zušlechťovacího styku do ekonomických zón do dovozních statistik použitých v analýze újmy při antidumpingových šetřeních.

([10]) Viz věci C-376/15 P a C-377/15 P, Changshu City Standard Parts Factory a Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd v. Rada Evropské unie, ECLI:EU:C:2017:269, bod 53.

([11]) Prováděcí nařízení (EU) 2019/1131 ze dne 2. července 2019, kterým se zřizuje celní nástroj za účelem provedení článku 14a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 a článku 24a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1037 (Úř. věst. L 179, 3.7.2019, s. 12).

(54) Za prvé, odvolávání se na výlučné ekonomické zóny je v projednávané věci irelevantní. Výlučné ekonomické zóny jsou zóny, které jsou jako takové prohlášeny členským státem podle Úmluvy Organizace spojených národů o mořském právu. Ekonomické zóny, na které se v projednávané věci odvolává, nejsou těmito výlučnými ekonomickými zónami a nevztahují se na ně pravidla uváděná marockou vládou ([12]).

(55) Za druhé, dovoz aktivního a pasivního zušlechťovacího styku v ekonomických zónách v EU je zahrnut do analýzy újmy, protože dovážené zboží „nejenže prochází jako tranzit přes Unii, ale je rovněž předmětem zušlechťovacích operací s přidanou hodnotou, například montáží a zpracováním. V důsledku toho tento dovoz jednoznačně konkuruje výrobkům, které výrobní odvětví Unie vyrábí“ ([13]). Prodej do ekonomických zón nebo mezi nimi však nelze považovat za domácí prodej, protože není známo, zda bude výrobek propuštěn do volného oběhu na domácím trhu, nebo určen na vývoz. Komise proto tato tvrzení zamítla.

(56) Po poskytnutí prozatímních informací společnost Dika i společnost Hands zpochybnily použití brazilských prodejních, režijních a správních nákladů a zisku pro početní zjištění běžné hodnoty. Společnost Hands tvrdila, že údaje brazilských společností by neměly být použity ke stanovení prodejních, režijních a správních nákladů a zisku s cílem početně zjistit běžnou hodnotu. Společnost uvedla, že Komise neposkytla podpůrné důkazy o tom, že údaje z Brazílie by byly pro početní zjištění běžné hodnoty vhodné. Místo toho navrhla společnost Hands použít prodejní, režijní a správní náklady a zisk korejských výrobců hliníkových kol, které by byly podstatně nižší. Společnost Hands tvrdila, že by to bylo vhodnější, protože společnost Hands je v konečném důsledku vlastněna korejským výrobcem hliníkových kol a výsledné prodejní, režijní a správní náklady a zisk by odpovídaly těm, které má jedna ze dvou brazilských společností použitých Komisí.

(57) Společnost Dika tvrdila, že údaje jedné z brazilských společností by neměly být zohledněny, protože Komise použila konsolidovanou účetní závěrku, která obsahovala výsledky dceřiných společností v jiných zemích a týkala se jiných výrobků než hliníkových kol. Společnosti Hands i Dika tvrdily, že prodejní, režijní a správní náklady jedné z brazilských společností byly vypočteny nesprávně.

(58) S ohledem na předložená tvrzení týkající se použití brazilských údajů pro početní zjištění běžné hodnoty přehodnotila Komise metodu, kterou použila v prozatímní fázi. Komise nesouhlasila s názorem společnosti Hands, že Korejská republika by byla pro Maroko vhodnější alternativou než Brazílie. Smyslem čl. 2 odst. 6 písm. c) základního nařízení je použití rozumné metody pro nalezení přiměřeného ekvivalentu prodejních, režijních a správních nákladů a zisku vyvážejícího výrobce, který je předmětem šetření. Z úvodní části čl. 2 odst. 6 základního nařízení a z písmen a) a b) uvedeného článku vyplývá, že se jasně upřednostňují údaje týkající se výroby a prodeje na domácím trhu země původu. Podle čl. 2 odst. 6 písm. c) by tedy přiměřená alternativa pro domácí trh měla být v ideálním případě blízká domácímu trhu, například z hlediska hospodářského rozvoje, protože ten má vliv na výši nákladů a zisku společností. Brazílie byla sice považována za hospodářsky mírně vyspělejší než Maroko, Korea však jako vysoce rozvinutá ekonomika nemohla být pro Maroko považována za přiměřenou alternativu ([14]).

(59) Komise však měla za to, že namísto údajů o brazilských výrobcích hliníkových kol je přiměřenější použít údaje o spolupracujícím výrobci, společnosti Hands. Prodejní, režijní a správní náklady společnosti Hands nemohly být použity pro početní zjištění běžné hodnoty podle čl. 2 odst. 6 základního nařízení, protože společnost Hands nerealizovala v běžném obchodním styku žádný domácí prodej. Komise však měla za to, že jako přiměřený ekvivalent prodejních, režijních a správních nákladů souvisejících s domácím prodejem společnosti Hands jsou rozumnou alternativou prodejní, režijní a správní náklady na všechny prodeje společnosti Hands. Šetření dále neprokázalo žádné rozdíly mezi prodejními, režijními a správními náklady na prodej na domácím trhu a prodejními, režijními a správními náklady na prodej na vývoz, protože všechny příslušné náklady byly rozděleny

([12]) Pravidla stanovená v nařízení (EU) 2019/1131 uvedená v poznámce pod čarou 11.

([13]) Nařízení (EU) 2021/2012 ze dne 17. listopadu 2021, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností se vybírá prozatímní clo uložené na dovoz plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli pocházejících z Indie a Indonésie (Úř. věst. L 410, 18.11.2021, s. 153), 136. bod odůvodnění.

([14]) V databázi Světové banky je pro rok 2021 uvedena následující klasifikace na základě hrubého národního důchodu (HND) na obyvatele: ekonomika s nižšími středními příjmy mezi 1 086 a 4 255 dolary, ekonomika s vyššími středními příjmy mezi 4 256 a 13 205 dolary, ekonomika s vysokými příjmy nad 13 205 dolarů. Podle této klasifikace je Maroko považováno za ekonomiku s nižšími středními příjmy (s HND pro rok 2021 ve výši 3 350 USD), Brazílie za ekonomiku s vyššími středními příjmy (s HND pro rok 2021 ve výši 7 720 USD) a Korea za ekonomiku s vysokými příjmy (s HND pro rok 2021 ve výši 34 980 USD). Viz https://databank.worldbank.org/home.aspx.

na základě obratu. Kromě toho byl počet prodejů uskutečněných společností Hands v Maroku tak malý, že nebylo možné provést smysluplné srovnání. Údaje společnosti Hands byly ověřeny a týkaly se prodeje společnosti se sídlem v Maroku, která vyrábí a prodává pouze hliníková kola. Kromě toho se tyto údaje týkaly pouze období šetření. Komise považuje použití brazilských údajů za méně přiměřené, protože dostupné informace pocházejí z roku 2019 a týkají se více výrobků a výrobních závodů v několika zemích. Takto stanovené prodejní, režijní a správní náklady na základě vlastních údajů společnosti Hands, upravené o položky, které přímo nesouvisejí s výrobou dotčeného výrobku, a položky, které nebyly realizovány, činily [12 % – 16 %].

(60) Po poskytnutí konečných informací společnost Hands zopakovala své tvrzení, že nejvhodnější volbou pro stanovení výše prodejních, režijních a správních nákladů a zisku pro početní zjištění běžné hodnoty společnosti Hands bude Korea, jelikož uvedené údaje se týkají korejské mateřské společnosti Hands. Skutečnost, že Korea nemá podobnou úroveň hospodářského rozvoje jako Maroko, je podle společnosti Hands irelevantní, neboť hospodářský rozvoj alternativní země je relevantní pouze v případě použití čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení v případě podstatného zkreslení, což není případ Maroka.

(61) Komise s tím nesouhlasila. Ačkoli se v čl. 2 odst. 6a písm. a) základního nařízení skutečně používá výraz „*podobná úroveň hospodářského rozvoje*“, neznamená to, že úroveň hospodářského rozvoje nemůže být relevantním faktorem pro určení toho, zda by jiná země než Maroko byla vhodná pro stanovení patřičné výše prodejních, režijních a správních nákladů podle čl. 2 odst. 6 písm. c) základního nařízení. Komise měla za to, že použití údajů od výrobců hliníkových kol ve vysoce rozvinutém hospodářství by bylo méně vhodné než použití údajů ze země, která je z hlediska hospodářského rozvoje podobná, jak je vysvětleno v 58. bodě odůvodnění výše.

(62) Společnost Hands rovněž tvrdila, že se Komise nezabývala žádným ze jejích tvrzení týkajících se brazilských údajů, jak byly použity v prozatímním nařízení. Použitím vlastních údajů společnosti Hands namísto údajů brazilské strany se však tato tvrzení stala bezpředmětnými. Společnost Hands tvrdila, že jediným důvodem pro přechod od údajů brazilské strany k údajům skupiny Hands je, že to pro Komisi bude praktičtější. Jak však Komise vysvětlila v 59. bodě odůvodnění výše, zjistila, že vlastní údaje společnosti Hands jsou vhodnější než údaje brazilské strany, nikoliv praktičtější. Komise proto tato tvrzení zamítla.

(63) Po poskytnutí konečných informací vláda Maroka a společnosti Dika a Hands nesouhlasily s použitím prodejních, režijních a správních nákladů společnosti Hands pro početní zjištění běžné hodnoty.

(64) Ve svých připomínkách k poskytnutí konečných informací vláda Maroka a společnost Dika tvrdily, že použití prodejních, režijních a správních nákladů společnosti Hands není v souladu s článkem 2.2.2 antidumpingové dohody WTO. Obě strany uvedly, že „jakákoli jiná rozumná metoda“ v čl. 2.2.2 odst. iii) antidumpingové dohody WTO zahrnuje šetření, zda se výše zisku přibližuje ziskovému rozpětí, jakého by bylo dosaženo, kdyby byl dotčený výrobek prodáván v běžném obchodním styku v zemi vývozu. Strany rovněž uvedly, že prodejní, režijní a správní náklady použité Komisí se týkaly pouze vývozních prodejních, režijních a správních nákladů, které se podle společnosti Dika nemohou ze své podstaty přiblížit ziskovému rozpětí, jehož by bylo dosaženo, kdyby byl dotčený výrobek prodáván v běžném obchodním styku v Maroku. A konečně, společnost Dika tvrdila, že skutečnost, že prodejní, režijní a správní náklady na vývoz společnosti Hands byly přiměřeným základem pro její domácí prodej, nebylo možné fakticky ověřit, neboť společnost Hands žádný domácí prodej nemá.

(65) Ve svých připomínkách k poskytnutí konečných informací společnost Hands v podstatě tvrdila, že použití jejích vlastních prodejních, režijních a správních nákladů bylo v rozporu se zněním a smyslem čl. 2 odst. 6 základního nařízení, neboť společnost Hands neměla žádný domácí prodej v běžném obchodním styku. Podle společnosti Hands využila Komise použití čl. 2 odst. 6 písm. c) základního nařízení k tomu, aby obešla skutečnost, že nemohla použít obecné pravidlo čl. 2 odst. 6 základního nařízení, které vyžaduje, aby prodej probíhal v běžném obchodním styku.

(66) Komise uvedla, že obecnou funkcí čl. 2 odst. 6 základního nařízení (a článku 2.2.2 antidumpingové dohody WTO) je odhadnout, jaké by bylo ziskové rozpětí i prodejní, režijní a správní náklady obdobného výrobku v běžném obchodním styku na domácím trhu vyvážející země. „Jakákoli jiná rozumná metoda“ v čl. 2.2.2 bodě iii) antidumpingové dohody WTO zahrnuje šetření, zda je stanovení výše zisku a prodejních, režijních a správních nákladů výsledkem odůvodněného zvážení dostupných důkazů. V tomto ohledu Komise rovněž uvedla, v rozporu s tím, co tvrdily společnosti Dika a Hands, že při posuzování všech dostupných důkazů nepoužila ani prodejní, režijní a správní náklady na prodej na vývoz, ani prodejní, režijní a správní náklady na domácí prodej, které nepatřily do běžných obchodních nákladů; Komise místo toho použila jako přiměřený ekvivalent prodejní, režijní a správní náklady týkající se veškerého prodeje uskutečněného společností Hands.

(67) Komise považovala za rozumné ve smyslu čl. 2 odst. 6 písm. c) základního nařízení (a čl. 2.2.2 odst. iii) antidumpingové dohody WTO) použít prodejní, režijní a správní náklady pro veškerý prodej společnosti Hands jako přiměřený ekvivalent toho, jaké by byly prodejní, režijní a správní náklady obdobného výrobku v běžném obchodním styku na domácím trhu země vývozu, a to z několika důvodů.

(68) Za prvé, sama společnost Hands nezpochybnila skutečnost, že by se prodejní, režijní a správní náklady u všech jejích transakcí podobaly prodejním, režijním a správním nákladům u jejího domácího prodeje, pokud by jej měla. Naopak rozdělení celkových prodejních, režijních a správních nákladů na základě obratu, jak je vysvětleno v bodě 45 dokumentu poskytujícího konečné informace, společnost Hands uznala, že tyto náklady jsou totožné bez ohledu na různé zeměpisné trhy, na nichž se prodej uskutečňuje.

(69) Za druhé, způsob, jakým byla společnost Hands skutečně uspořádána a jak řešila prodej na trhu založeném na nabídkových řízeních, rovněž potvrdil, že vykázané rozdělení prodejních, režijních a správních nákladů (na základě obratu bez ohledu na zeměpisné místo určení výrobku) odráží realitu. Během období šetření nebylo možné zaznamenat žádné rozdíly, pokud jde o proces prodeje a související náklady mezi trhy, přičemž části tohoto procesu realizovala mateřská společnost Hands v Koreji.

(70) Za třetí, nabídková řízení na hliníková kola, a to i ta, kterých se účastnila společnost Hands, nebyla rozdělena podle trhů, ale spíše podle zákazníků (např. k nabídkovým řízením na hliníková kola prodávaná výrobci automobilů X, ať již byla dodána v Unii nebo v Maroku, se přistupovalo podle sídla výrobce automobilů X). Komise proto dospěla k závěru, že z hlediska prodejních, režijních a správních nákladů společnosti Hands nezáleží na tom, zda je předmět transakce určen ke spotřebě v Maroku nebo například ve Francii. Prodejní, režijní a správní náklady společnosti Hands vzniklé u všech jejích transakcí tak představovaly přiměřený ekvivalent toho, jaké by byly prodejní, režijní a správní náklady v běžném obchodním styku v Maroku.

(71) Po poskytnutí dodatečných konečných informací společnost Hands tvrdila, že nikoliv všechny prodejní, režijní a správní náklady byly rozděleny na základě obratu, neboť například náklady spojené s dopravou vycházely ze skutečných nákladů na trh. Kromě toho a ze stejného důvodu bylo odvolávání se na výběrová a nabídková řízení údajně neopodstatněné, neboť nezohledňovalo různé dodací a přepravní podmínky, které mohou být na každém trhu různé. A konečně společnost Hands tvrdila, že prodejní činnost se může u každého trhu lišit. Společnost Hands proto tvrdila, že Komise porušila základní nařízení, když zvolila vlastní údaje skupiny Hands jako vhodné za účelem početního zjištění běžné hodnoty společnosti Hands.

(72) V tomto tvrzení nebylo uvedeno, že prodejní, režijní a správní náklady společnosti Hands u všech jejích transakcí byly upraveny tak, aby se přibližovaly tomu, jaké by byly její prodejní, režijní a správní náklady obdobného výrobku v běžném obchodním styku na domácím trhu vyvážející země. Jak bylo vysvětleno v dodatečných konečných informacích a jak společnost Hands uvítala ve svých následných připomínkách, náklady spojené s dopravou byly odečteny jak od čistého prodeje, tak od celkových prodejních, režijních a správních nákladů, a proto nebyly zohledněny ve výpočtech prodejních, režijních a správních nákladů. Náklady spojené s dopravou byly jedinou nákladovou položkou, kterou společnost Hands ve svých prodejních, režijních a správních nákladech označila za specifickou pro jednotlivé zeměpisné trhy. U ostatních nákladů souvisejících s prodejem nebylo možné mezi trhy rozpoznat žádný významný rozdíl. Skutečnost, že některé další náklady spojené s prodejem přímo nesouvisely s nabídkovými řízeními, jak tvrdí společnost Hands, neznamená, že tyto náklady nebyly ovlivněny organizací nabídkových řízení a vztahy se zákazníky. Jak je uvedeno v bodech odůvodnění výše, Komise určila, že některé náklady, například náklady související s dopravou, souvisely s daným trhem, a tyto náklady eliminovala. Jiné náklady nesouvisely s trhem z toho důvodu, že daný trh byl ovlivňován nabídkovými řízeními nebo proto, že souvisely s (mzdovými, finančními nebo jinými) operacemi, které se svou povahou a v důsledku uspořádání společnosti nelišily podle zeměpisných trhů. Kromě toho společnost sama rozdělila všechny náklady nesouvisející s dopravou na základě obratu, aniž by rozlišovala mezi zeměpisnými trhy.

(73) Ve svých připomínkách k poskytnutí dodatečných konečných informací společnost Hands (kromě tvrzení ohledně způsobu, jakým Komise chápe to, jak byly její prodejní, režijní a správní náklady hlášeny, což je řešeno výše) dále nedoložila své tvrzení o porušení základního nařízení. Společnost Hands zejména neposkytla žádné připomínky k vysvětlení Komise uvedenému v 74. bodě odůvodnění, které se zabývá touto částí připomínek společnosti Hands k poskytnutí konečných informací. Společnost Hands rovněž nevysvětlila, proč údaj o prodejních, režijních a správních nákladech použitý Komisí, který nezahrnoval náklady spojené s dopravou, byl nepřiměřeným ekvivalentem toho, jaké by byly její prodejní, režijní a správní náklady u obdobného výrobku v běžném obchodním styku na domácím trhu země vývozu. A konečně, kromě nesouhlasu s přístupem Komise společnost Hands ve svých připomínkách k poskytnutí dodatečných konečných informací neuvedla žádnou vhodnější alternativu. Společnost Hands ani žádná jiná zúčastněná strana zejména neposkytly žádné připomínky k vysvětlení Komise uvedenému v 75. bodě odůvodnění, proč alternativy zvažované během šetření nejsou vhodnější než vlastní údaje společnosti Hands. Komise proto tato tvrzení zamítla.

(74) Žádná ze zúčastněných stran nepředložila přesvědčivé důkazy o tom, proč prodejní, režijní a správní náklady na veškerý prodej nebyly přiměřeným ekvivalentem. Pokud jde o neexistenci srovnatelného prodeje v běžném obchodním styku na domácím trhu, Komise uvedla, že samotným účelem čl. 2 odst. 6 písm. c) základního nařízení (stejně jako čl. 2.2.2 odst. iii) antidumpingové dohody WTO) je odhadnout, jaké by tyto prodejní, režijní a správní náklady přesně byly, protože tento prodej neexistuje. Vzhledem ke specifické situaci toho, jak společnost Hands prodávala svá hliníková kola a rozdělovala své prodejní, režijní a správní náklady, jakož i toho, jak funguje trh, na němž společnost působí, použila Komise správný ekvivalent.

(75) Žádná zúčastněná strana neposkytla jinou vhodnější alternativu. Alternativy, to znamená společnost Iochpe Maxion S.A. v Brazílii nebo společnost Hands Corporation v Koreji, totiž nebyly lepšími ekvivalenty toho, jaké by byly prodejní, režijní a správní náklady obdobného výrobku v běžném obchodním styku na domácím trhu vyvážející země. Na rozdíl od prodejních, režijních a správních nákladů společnosti Hands by prodejní, režijní a správní náklady převzaté z Brazílie byly od obdobného výrobku velmi vzdáleny (většinou se týkaly prodeje jiných výrobků než hliníkových kol). To je zejména důležité tehdy, jedná-li se o výrobek, který je prodáván zcela konkrétním způsobem, jak je tomu v tomto případě, kdy uvedené alternativy musí být vyloučeny. Pokud jde o alternativu založenou na údajích korejské strany, Komise již vysvětlila, že tyto údaje nemusí být vhodnou alternativou, a to vzhledem k rozdílům mezi Marokem a Koreou, pokud jde o hospodářský rozvoj, což může mít vliv na úroveň nákladů a zisků společností.

(76) Konečně odvolávání se na ziskové rozpětí použité při stanovení početně zjištěné běžné hodnoty, které provedla společnost Dika, se jevilo jako irelevantní. Ziskové rozpětí nebylo založeno na prodeji společnosti Hands, ale spíše na cílovém zisku stanoveném pro výrobní odvětví Unie a na horní hranici zisku běžně dosahovaného jinými vývozci nebo výrobci z prodeje výrobků stejné obecné kategorie na domácím trhu země původu v souladu s čl. 2 odst. 6 písm. c) základního nařízení.

(77) Společnost Hands rovněž uvedla několik tvrzení týkajících se chyb ve výpočtu prodejních, režijních a správních nákladů společnosti Hands. Komise přijala jedno tvrzení týkající se odpočtu provizí z prodeje od prodejních, režijních a správních nákladů společnosti Hands a zbývající tvrzení zamítla. Dumpingové rozpětí bylo odpovídajícím způsobem přepočítáno. Důvody pro zamítnutí některých tvrzení byly společnosti Hands uvedeny v poskytnutí dodatečných konečných informacích. Po poskytnutí dodatečných konečných informací nebyly k těmto tvrzením předloženy v podání společnosti Hands žádné nové informace.

(78) Po poskytnutí dodatečných konečných informací společnost Hands rovněž odkázala na své předchozí připomínky k poskytnutí konečných informací, v nichž tvrdila, že Komise neměla použít vzorec pro převod poměru prodejních, režijních a správních nákladů k obratu na poměr prodejních, režijních a správních nákladů k nákladům na prodané zboží, ale místo toho přímo vypočítat prodejní, režijní a správní náklady na základě skutečných ověřených nákladů na prodané zboží společnosti Hands. To se však zakládalo na nedorozumění, protože Komise nevypočítala prodejní, správní a režijní náklady na základě nákladů na prodané zboží, ale na základě výrobních nákladů. Společnost Hands rovněž neposkytla žádné vysvětlení, proč použití výrobních nákladů nebylo na rozdíl od použití nákladů na prodané zboží vhodné. Komise proto toto tvrzení zamítla. Příslušné výpočty byly uvedeny v poskytnutí konečných informací a objasněny v dodatečných konečných informacích. Za prvé, Komise na základě skutečných nákladů společnosti Hands určila celkovou částku prodejních, režijních a správních nákladů, která byla poté vyjádřena jako procentní podíl celkové hodnoty prodeje. Procentní podíl prodejních, režijních a správních nákladů byl poté spolu s procentním podílem zisku připočten k výrobním nákladům za účelem početního zjištění běžné hodnoty.

(79) Po poskytnutí prozatímních informací zpochybnilo sdružení EUWA metodu použitou pro početní zjištění běžné hodnoty, protože výsledné dumpingové clo by nenapravilo dumping působící újmu výrobnímu odvětví Unie. Namísto toho sdružení EUWA tvrdilo, že při výpočtu dumpingu by se měl použít cílový zisk výrobců v Unii uvedený ve 160. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, protože by to vedlo k přiměřenější běžné hodnotě.

(80) Komise nesouhlasila se sdružením EUWA, že výsledek výpočtů odůvodňuje potřebu použít pro početní zjištění běžné hodnoty vyšší zisk. Komise se však rozhodla, že při svých výpočtech již nebude používat brazilské údaje, jak je vysvětleno ve 44. a 45. bodě odůvodnění výše, ale místo toho se při výpočtu prodejních, režijních a správních nákladů v Maroku vrátí k ověřeným údajům společnosti Hands. Na druhé straně nebylo možné na základě ověřených údajů stanovit přiměřený zisk společnosti Hands, protože její prodej nebyl v období šetření ziskový. Místo toho se Komise z níže uvedených důvodů rozhodla použít jako přiměřenou alternativu základní zisk stanovený pro výrobní odvětví Unie za běžných podmínek hospodářské soutěže.

(81) Jak výrobci hliníkových kol v Unii, tak i maročtí výrobci hliníkových kol realizují prodeje stejným odběratelům na homogenním trhu, kde soutěží ve stejných nabídkových řízeních, a mají továrny s podobným uspořádáním a zejména s podobnými náklady. Proto by se od nich mělo očekávat, že za srovnatelných okolností dosáhnou srovnatelných zisků. Pro výpočet běžné hodnoty podle čl. 2 odst. 6 písm. c) tedy Komise použila základní zisk ve výši 7,9 %, jak je stanoveno ve 158. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, u kterého uplatnila horní hranici zisku, jak vyžaduje čl. 2 odst. 6 písm. c) základního nařízení.

(82) V tomto ohledu sdružení EUWA tvrdilo, že čl. 2 odst. 6 písm. c) základního nařízení umožňuje Komisi, aby s ohledem na konkrétní okolnosti případu horní hranici neuplatnila. Podle sdružení EUWA nepoužila Komise při uplatňování horní hranice výrobek stejné obecné kategorie jako hliníkové kolo. Kategorie výrobků použitá Komisí je určena k dalšímu zpracování v navazujících průmyslových odvětvích, což dokládá skutečnost, že hliníková kola a výrobky použité Komisí jsou ve statistické nomenklatuře zařazeny do odlišných kapitol. Podle sdružení EUWA je proto nelze považovat za výrobky spadající do stejné obecné kategorie. Sdružení EUWA tím vlastně tvrdilo, že výrobky stejné obecné kategorie jako hliníkové kolo se v Maroku vůbec neprodávají.

(83) Sdružení EUWA dále tvrdilo, že Komise není povinna uplatňovat horní hranici v situaci, kdy na domácím trhu země původu nedochází k prodeji výrobků stejné obecné kategorie. Kromě toho tvrdilo, že použití horní hranice má pouze zabránit použití příliš vysokých úrovní zisku při výpočtu běžné hodnoty. Sdružení EUWA uvedlo, že podle jejího názoru by úroveň zisku ve výši 8,3 % (cílový zisk nepůsobící újmu stanovený v prozatímním nařízení) nebyla nadměrná, zatímco zisk s horní hranicí 4,16 %, jak jej uplatňuje Komise, je nedostatečný.

(84) Komise toto tvrzení zamítla, protože použití horní hranice je vyžadováno základním nařízením a je rovněž podpořeno několika zprávami skupiny odborníků Orgánu pro řešení sporů WTO ([15]). V rozporu s tvrzením sdružení EUWA tedy Komise nemá možnost rozhodnout o neuplatnění horní hranice.

(85) Při plnění své povinnosti uplatňovat horní hranici zisku má však Komise při určování této horní hranice široký prostor pro rozhodování. Sdružení EUWA se vyjádřilo k vhodnosti obecné kategorie, kterou Komise použila v prozatímním nařízení, ale nenavrhlo žádnou alternativu, natož alternativu, která by byla vhodnější. Samotná skutečnost, že horní hranice zisku není podle názoru výrobního odvětví Unie dostatečně vysoká, neznamená, že horní hranice sama o sobě není přiměřená, vhodná nebo správná. Proto vzhledem k tomu, že strany nepředložily vhodnější alternativy, Komise ponechala horní hranici zisku ve výši 4,16 %, jak je stanovena v 64. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

(86) Po poskytnutí konečných informací zopakovalo sdružení EUWA své tvrzení, že při početním zjišťování běžné hodnoty byla použita příliš nízká úroveň zisku (horní hranice zisku). Jelikož však sdružení EUWA neposkytlo žádné nové informace ani nenavrhlo žádnou alternativní metodu pro stanovení horní hranice zisku, Komise toto tvrzení zamítla.

3.3. **Vývozní cena**

(87) Podrobnosti výpočtu vývozní ceny byly uvedeny v 66. až 68. bodě odůvodnění prozatímního nařízení. Jelikož nebyly vzneseny žádné připomínky týkající se této metodiky, potvrdila Komise své předběžné závěry.

3.4. **Srovnání**

(88) Po poskytnutí prozatímních informací se žádná zúčastněná strana nevyjádřila k metodice použité pro srovnání vývozní ceny s početně zjištěnou běžnou hodnotou. Komise proto potvrdila 69. a 70. bod odůvodnění prozatímního nařízení.

([15]) WTO, zpráva skupiny odborníků, WT/DS480/R, 25. ledna 2018, bod 7.51, a WT/DS405/R, 28. října 2011, bod 7.300.

3.4.1. *Dumpingové rozpětí*

(89) V návaznosti na tvrzení zúčastněných stran Komise revidovala dumpingová rozpětí, jak je popsáno v 57. až 59. a 77. bodě odůvodnění. Kromě těchto tvrzení společnost Dika i sdružení EUWA napadly metodu, kterou Komise použila ke stanovení zbytkového cla.

(90) Po poskytnutí prozatímních informací společnost Dika tvrdila, že zbytkové clo bylo stanoveno příliš vysoko. Použitím nejvyšších dumpingových rozpětí jako dostupných údajů Komise sankcionovala společnost Dika za její nedostatečnou spolupráci. Podle společnosti Dika je to zakázáno článkem 18 základního nařízení i odpovídajícími ustanoveními WTO.

(91) Skupina odborníků v jiném sporu WTO (Canada – Welded Pipe) však uvedla, že *„může existovat tenká hranice mezi motivací ke spolupráci a prevencí obcházení na jedné straně a trestáním nedostatečně spolupracujících vývozců na straně druhé“* ([16]). V tomto ohledu nelze *„jít nad rámec toho, co bylo vhodné a nezbytné k dosažení cílů podpory spolupráce a prevence obcházení“* ([17]). Podle názoru Komise je právě toto cílem metody, která byla použita v prozatímním nařízení. V 73. bodě odůvodnění uvedeného nařízení bylo vysvětleno, že Komise použila nejvyšší dumpingové rozpětí zjištěné u typů výrobků prodávaných společností Hands v reprezentativních množstvích, která představují přibližně 50 % veškerého vývozu společnosti Hands do Unie.

(92) Při výběru typů výrobků představujících 50 % vývozu do Unie společností Hands použila Komise přiměřenou metodu založenou na posouzení všech dostupných informací. Je to rovněž v souladu s předchozími šetřeními a s tím, co uvedl Tribunál ve svém rozsudku týkajícím se ocelových silničních kol z Číny: „ačkoli žadatelé označují zbytkové dumpingové rozpětí za ‚sankční', je nesporné, že Komise toto rozpětí nestanovila svévolně nebo sankčně, nýbrž poté, co zjistila, že výběr vzorku neproběhl, a na žadatele řádně použila článek 18 základního nařízení. Toto zbytkové rozpětí bylo stanoveno na základě nezanedbatelného podílu vývozu jediného vyvážejícího výrobce, proto použití této klasifikace s ohledem na toto rozpětí, jakkoli je vysoké, není odůvodněné“ ([18]). Reprezentativnost 50 % objemu vývozu, jak je popsána v 57. bodě odůvodnění, je podobná nebo vyšší než reprezentativnost použitá v jiných antidumpingových šetřeních ([19]).

(93) Komise vypočítala zbytkové clo na základě zavedené metodiky s použitím ověřených údajů v souladu s předchozími šetřeními, jak je vysvětleno v 58. bodě odůvodnění. Kromě toho byly údaje použité pro stanovení zbytkového cla reprezentativní s ohledem na informace poskytnuté podle typu výrobků dovážených marockými společnostmi. Skutečnost, že výsledek je nižší, než by si sdružení EUWA přálo, nebo nižší než clo stanovené na dovoz z Číny, tuto metodu nevyvrací.

(94) Komise proto zamítla jak tvrzení společnosti Dika, že zbytkové clo je sankční a příliš vysoké, tak tvrzení sdružení EUWA, že zbytkové clo je příliš nízké a představuje odměnu za odepření spolupráce.

(95) Po poskytnutí konečných informací společnost Dika zopakovala své tvrzení, že metoda stanovení zbytkového cla je sankční a že Komise nevysvětlila, jak určila, že použitá metodika je vhodná nebo že v jejím rámci byly použity nejvhodnější informace pro stanovení celní sazby pro společnost Dika. Kromě toho společnost Dika tvrdila, že tato metoda byla zakázána panelem WTO ve věci Čína – EPOS, když bylo uvedeno, že „použití dostupných údajů nemá za cíl vést k nadměrným dumpingovým rozpětím s cílem podpořit spolupráci zúčastněných stran“. Podobně se vyjádřila i marocká vláda.

([16]) WTO, zpráva skupiny odborníků, WT/DS482//R, 25. ledna 2016, bod 7.143.

([17]) Tamtéž.

([18]) Věc T-278/20, Zhejiang Hangtong Machinery Manufacture Co. Ltd a Ningbo Hi-Tech Zone Tongcheng Auto Parts Co. Ltd v. Evropská komise [2022] *ECLI:EU:T:2022:417*, bod 134.

([19]) Například zbytkové clo ve výši 29 % stanovené ve 186. bodě odůvodnění prováděcího nařízení Komise (EU) 2019/1693 ze dne 9. října 2019 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz ocelových kol pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 259, 10.10.2019, s. 15), nebo 50 % ve 290. bodě odůvodnění prováděcího nařízení Komise (EU) 2021/2239 ze dne 15. prosince 2021 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých velkokapacitních ocelových stožárů pro větrné elektrárny pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 450, 16.12.2021, s. 59).

(96) Zbytkové clo stanovené v tomto případě však nevedlo k „nadměrným dumpingovým rozpětím“. Metoda použitá ke stanovení zbytkového cla byla považována za vhodnou, neboť byla založena na dumpingových rozpětích u typů výrobků, které představovaly 50 % vývozu společnosti Hands, a byly proto vysoce reprezentativní. Kromě toho tyto typy výrobků představovaly téměř 25 % vývozu společnosti Dika. Komise proto toto tvrzení zamítla.

(97) Po poskytnutí prozatímních informací společnost Dika rovněž tvrdila, že by pro ni mělo být vypočteno individuální dumpingové rozpětí a rozpětí újmy, neboť v čl. 9 odst. 5 základního nařízení a v článku 6.10 antidumpingové dohody WTO se uvádí, že tato individuální rozpětí by měla být vypočtena pro každého dodavatele bez ohledu na jeho míru spolupráce.

(98) Ačkoli výpočet individuálních rozpětí na základě vlastních údajů společnosti nebyl možný, jak je vysvětleno v 26. až 48. bodě odůvodnění, společnost Dika je marockým výrobcem známým Komisi, na něhož se bude vztahovat antidumpingové clo specifické pro danou společnost na úrovni zbytkového cla. Komise proto přijala tvrzení v rozsahu, v němž se rozhodla stanovit individuální celní sazbu pro společnost Dika, a to tak, že v příslušných částech tohoto nařízení individuálně určila společnost a její celní sazbu.

(99) Ve svých připomínkách k poskytnutí konečných informací společnost Dika rovněž zopakovala svou žádost o výpočet dumpingového rozpětí a rozpětí újmy, jakož i výpočty cenového podbízení a stlačení cen pro společnost Dika. Vzhledem k tomu, že k takovému poskytnutí informací dle společnosti Dika nedošlo, neměla společnost Dika možnost předložit nabídku cenového závazku a možnost smysluplně se vyjádřit ke zjištěním Komise.

(100) Ze stejných důvodů, jaké jsou uvedeny ve 46. a 48. bodě odůvodnění, a jak bylo rovněž vysvětleno společnosti Dika po těchto žádostech o informace po poskytnutí prozatímních i konečných informací, poskytnutí konkrétních informací společnosti Dika nebylo možné. Vzhledem k tomu, že pro společnost Dika nebylo vypočteno žádné individuální dumpingové rozpětí ani rozpětí újmy, nebylo možné poskytnout žádný výpočet. Kromě toho byly výpočty pro určení zbytkového cla (platného pro společnost Dika) založeny na ověřených údajích společnosti Hands, které nemohly být společnosti Dika poskytnuty z důvodu zachování důvěrnosti. Prozatímní nařízení, informace poskytnuté společnosti Dika po poskytnutí prozatímních informací ([20]), dokument poskytující konečné informace a stávající nařízení obsahovaly všechny skutečnosti a zohlednění, na nichž Komise založila svůj návrh a rozhodnutí uložit prozatímní a konečná opatření na hliníková kola z Maroka, jakož i metodiku použitou pro výpočet zbytkového cla platného pro společnost Dika. Komise proto toto tvrzení zamítla.

(101) Konečná dumpingová rozpětí, jež jsou vyjádřena jako procentní podíl z ceny, včetně nákladů, pojištění a přepravného (CIF) s dodáním na hranice Unie před proclením, jsou následující:

Společnost	Konečné dumpingové rozpětí
HANDS 8 S.A.	9,01 %
DIKA MOROCCO AFRIKA S.A.R.L	17,54 %
Všechny ostatní společnosti	17,54 %

4. **ÚJMA**

4.1. **Definice výrobního odvětví Unie a výroby v Unii**

(102) Jelikož nebylo učiněno žádné související tvrzení ani připomínka, závěry 75. a 76. bodu odůvodnění prozatímního nařízení byly potvrzeny.

([20]) Společnost Dika si vyžádala a obdržela (v e-mailu ze dne 22. července 2022) informace týkající se přiměřených prodejních, režijních a správních nákladů a zisku použitých v prozatímním nařízení, horní hranice zisku, nákladů na dodržování předpisů, investic, výzkumu a vývoje a inovací, jakož i údaje Eurostatu na úrovni TARIC.

4.2. **Spotřeba v Unii**

(103) Sdružení ACEA tvrdilo, že přepočítací koeficient použitý, jak je uvedeno v 78. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, pro stanovení spotřeby v Unii byl pro Maroko stanoven nesprávně na základě informací o dovozu z Maroka poskytnutých společností Hands a uživatelem A. Uživatel A byl jedním ze dvou uživatelů spolupracujících při šetření, jejichž žádost o anonymitu byla Komisí přijata. Podle sdružení ACEA by měl být přepočítací koeficient 13,5 kg/ks. Pro Turecko vypočítalo sdružení ACEA, že přepočítací koeficient by měl činit 9,3 kg/ks. Tento výpočet vycházel z informací poskytnutých členem sdružení ACEA, který při šetření nespolupracoval (dále jen „nespolupracující uživatel“) a nikdy nepředložil odpověď na dotazník.

(104) Pro stanovení přepočítacího koeficientu Komise použila odpovědi na dotazník, které předložili společnosti Hands, Dika a tři výrobci v Unii zařazení do vzorku. Vážená průměrná hmotnost na kus v případě marockých kol byla tedy stanovena na základě informací, které uvedli dva výrobci, tj. společnost Hands a společnost Dika. Stanovený přepočítací koeficient činil 11,3 kg/ks. Komise dále konstatovala, že sdružení ACEA nepředložilo žádné podpůrné důkazy ohledně přepočítacího koeficientu, které mu údajně poskytla společnost Hands. V každém případě tento koeficient neodpovídal informacím poskytnutým společností Hands v její ověřené odpovědi na dotazník. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(105) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA tvrdilo, že přepočítací koeficient by neměl zahrnovat údaje společnosti Dika, neboť údaje této společnosti o prodeji na vývoz byly zamítnuty podle článku 18 základního nařízení.

(106) Komise vyloučila údaje společnosti Dika ze stanovení přepočítacího koeficientu. Výsledkem bylo, že hodnota 11,3 kg na kus zůstala nezměněna. To lze vysvětlit relativně nízkou váhou údajů společnosti Dika v celkovém souboru údajů, který zahrnoval nejen společnost Hands, ale také tři výrobce v Unii zařazené do vzorku. Společnost Dika představovala pouze [10 % – 15 %] celkového počtu zohledněných kusů. Přepočítací koeficient vypočtený v prozatímní fázi byl proto potvrzen.

(107) Pokud jde o Turecko, Komise konstatovala, že přepočítací koeficient vypočítaný sdružením ACEA vycházel z celkové hmotnosti asi 1 680 tun, což představuje pouze přibližně 1,7 % celkového dovozu z Turecka (přibližně 94 000 tun během období šetření). Komise proto nepovažovala tento výpočet za dostatečně přesný.

(108) Po poskytnutí konečných informací odkázalo sdružení ACEA na dodatek získaný na místě od uživatele B a rovněž předložila na podporu svého tvrzení další informace od uživatele B. Uživatel B byl jedním ze dvou uživatelů spolupracujících při šetření, jejichž žádost o anonymitu byla Komisí přijata. Sdružení ACEA na základě údajů od uživatele B a údajů pocházejících od nespolupracujícího uživatele odhadlo, že hmotnost na kus použitá Komisí jako přepočítací koeficient by měla být nižší než 11,3 kg.

(109) Komise přezkoumala předložené informace pocházející od uživatele B. Uživatel B poskytl seznam [30–45] typů výrobků, u nichž bylo uvedeno celkové množství a hmotnost podle typu výrobku. Komise uvedla, že pouze pro jeden typ výrobku byl předložen podpůrný dokument uvádějící jeho hmotnost. Pokud jde o dodatečné informace poskytnuté sdružením ACEA, pokud jde o uživatele B, Komise je nemohla ověřit z důvodu jejich opožděného předložení. Pokud jde o informace poskytnuté nespolupracujícím uživatelem, které spočívaly v souhrnné tabulce, Komise je nemohla ověřit z důvodu celkové nedostatečné spolupráce ze strany tohoto uživatele, a proto je nebylo možné pro účely tohoto šetření zohlednit. V každém případě vycházel revidovaný celkový přepočítací koeficient vypočtený sdružením ACEA z celkové hmotnosti přibližně 3 900 tun, což představuje pouze asi 4 % celkového dovozu z Turecka.

(110) Komise proto zjistila, že různé objemy použité sdružením ACEA před poskytnutím konečných informací i po něm za účelem stanovení přepočítacího koeficientu nelze považovat za reprezentativní pro celkový dovoz. Kromě toho, jak je uvedeno v 78. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, trend na trhu směřuje k většímu průměru kol, což vede ke zvýšení hmotnosti jednoho kusu. Tento trend potvrdil přepočítací koeficient vypočtený na základě odpovědí na dotazník. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(111) Vzhledem k tomu, že nebyly vzneseny žádné další připomínky, byl potvrzen 77. až 80. a 137. bod odůvodnění prozatímního nařízení.

4.3. **Dovoz z dotčené země**

4.3.1. *Ceny dovozu z dotčené země a cenové podbízení*

(112) Jak je uvedeno ve 110. bodě odůvodnění, tvrzení týkající se objemu bylo zamítnuto, a proto byly dovozní ceny potvrzeny.

(113) Vzhledem k tomu, že nebyla předložena žádná jiná tvrzení týkající se celkových dovozních hodnot, byl potvrzen 81. až 86. bod odůvodnění prozatímního nařízení.

(114) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA zopakovalo, že Komise ignoruje podmínky hospodářské soutěže na trhu Unie s hliníkovými koly tím, že opomíjí skutečnost, že kola OEM jsou vyráběna na objednávku, a zaměřuje se na skutečný prodej provedený během období šetření výrobci hliníkových kol v Unii a marockými výrobci hliníkových kol, místo aby analyzovala cenovou konkurenci a ztracené objemy prodejů při nabídkových řízeních. Naproti tomu v předchozím šetření ([21]) týkajícím se dovozu hliníkových kol použila Komise přístup požadovaný sdružením ACEA. Sdružení ACEA proto tvrdilo, že veškeré analýzy cen, včetně cenového podbízení a prodeje pod cenou, by měly být provedeny na úrovni nabídkových řízení.

(115) Komise se podobným argumentem zabývala ve 192. bodě odůvodnění níže, pokud jde o výpočty prodeje pod cenou. Výběr jednotlivých nabídkových řízení nemohl ve skutečnosti nahradit analýzu provedenou Komisí, neboť tato analýza vycházela z úplných a řádně ověřených skutečných údajů o prodeji, tj. obchodní evidence prodeje a srovnání cen podle typu, které předložili výrobci v Unii zařazení do vzorku a vyvážející výrobci. Tato evidence uváděla skutečné hodnoty prodaného a fakturovaného množství během období šetření, které se, jak je vysvětleno ve 136. bodě odůvodnění, v konečném důsledku často liší od hodnot uvedených v podmínkách nabídkového řízení. Na rozdíl od těchto podmínek zohledňují skutečné údaje o prodeji slevy a rabaty, dodatečné či nikoliv, které byly skutečně poskytnuty a týkaly se období šetření. Analýza na základě nabídkového řízení by tudíž přesně neodrážela podmínky hospodářské soutěže na trhu hliníkových kol. Kromě toho sdružení ACEA nezpochybnilo, že hliníková kola vyráběná v Maroku mají stejné základní fyzikální, chemické a technické vlastnosti, jakož i stejná základní použití jako hliníková kola vyráběná výrobním odvětvím Unie. Na rozdíl od analýzy na základě nabídkového řízení proto srovnání podle typu výrobku správně zohlednilo hospodářskou soutěž v cenách a objemech mezi dovozem z Maroka a prodejem výrobního odvětví Unie pro účely stanovení cenového podbízení a prodeje pod cenou. Sdružení ACEA ve svých připomínkách vysvětlilo, že smlouvy z nabídkového řízení uvádějí přibližný počet kol, která mají být dodána, přičemž přesný počet je obvykle dohodnut v průběhu několika týdnů před dodáním, a že úspěch daného modelu automobilu závisí na spotřebitelích, od čehož se pak odvíjí i objem výroby hliníkových kol. V rámci každého modelu automobilů může být nabízeno několik typů hliníkových kol, přičemž výrobci automobilů nemohou předvídat celkový prodej každého typu po celou dobu výroby daného modelu automobilu. I kdyby Komise zvážila účinky na ceny na úrovni nabídkových řízení, uvedla, že údaje obdržené v souvislosti s nabídkovými řízeními byly neúplné, neboť pocházely pouze od dvou spolupracujících uživatelů a nemohly být plně podrobeny křížové kontrole s údaji poskytnutými výrobním odvětvím Unie. Kromě toho jeden z největších uživatelů při šetření nespolupracoval a částečné údaje obdržené jeho jménem od sdružení ACEA nemohly být ověřeny. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(116) Po poskytnutí prozatímních informací sdružení ACEA tvrdilo, že hliníková kola stejných specifikací nejsou zaměnitelná, protože každé hliníkové kolo je vyrobeno na základě objednávky výrobce automobilů pro konkrétní model automobilu. Provedení, jakož i vlastnosti a povrchovou úpravu určuje kupující. Každé kolo je pro výrobce vozu, který si je objednal, jedinečné: mezi hliníkovými koly určenými pro různé výrobce automobilů není žádná zastupitelnost.

(117) Komise měla za to, že všechna hliníková kola pocházející buď z výrobního odvětví Unie, nebo z Maroka či jiných třetích zemí, mají stejné základní fyzikální, chemické a technické vlastnosti ve smyslu čl. 1 odst. 4 základního nařízení. Jak bylo zjištěno během šetření a objasněno sdružením ACEA po poskytnutí konečných informací, všichni certifikovaní výrobci pro určité výrobce automobilů si mohou konkurovat a dodávat výrobcům automobilů naprosto stejný typ kol. Například dokument poskytnutý sdružením ACEA uváděl, že o stejný typ hliníkových kol soutěží více certifikovaných výrobců se sídlem v Unii, Maroku, Turecku a dalších třetích zemích. V případě potřeby lze na určitý model vozu namontovat různé typy kol, nejen hliníková kola uvedená v nabídkových řízeních. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

([21]) Nařízení Komise (EU) č. 404/2010 ze dne 10. května 2010 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz některých hliníkových kol pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 117, 11.5.2010, s. 64), 175. až 179. bod odůvodnění.

(118) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA zopakovalo své tvrzení, že mezi různými typy kol neexistuje žádná zastupitelnost, neboť předmětem šetření jsou kola OEM a že OEM z definice znamená kolo, které je vyráběno výrobcem pro konkrétní automobil a má svou ochrannou známku chráněnou právy duševního vlastnictví. Hliníková kola jsou nedílnou součástí obecného aspektu a konstrukce automobilu a musí být u všech automobilů určitého modelu konzistentní.

(119) Sdružení ACEA rovněž tvrdilo, že Komise nemá důkazy o tom, že na určitý model automobilu lze namontovat různé typy kol, a nikoli pouze hliníková kola určená v nabídkových řízeních. Hliníková kola jsou nedílnou součástí obecného aspektu a konstrukce automobilu a musí být u všech automobilů určitého modelu konzistentní. Pokud spotřebitelé nahradí hliníková kola díly, které nejsou díly OEM, obvykle ztratí záruku. Sdružení ACEA odůvodnilo své tvrzení o záruce na základě dvou dokumentů vydaných dvěma výrobci automobilů.

(120) Komise uvedla, že sdružení ACEA netvrdilo ani neposkytlo další důkazy o tom, že všechna hliníková kola pocházející buď z výrobního odvětví Unie, nebo z Maroka či jiných třetích zemí nemají stejné základní fyzikální, chemické a technické vlastnosti ve smyslu čl. 1 odst. 4 základního nařízení. Komise měla rovněž za to, že ačkoli mohou existovat určitá technická omezení, která neumožňují montáž všech typů kol na všechny typy modelů automobilů, existuje určitá míra zaměnitelnosti mezi hliníkovými koly používanými pro různé modely automobilů. Výrobce automobilů se například může rozhodnout přepracovat model vozidla tím, že bude pracovat na vnějších částech vozidla, mezi které může patřit konstrukční model hliníkových kol. Většina technických specifikací dané automobilové platformy však zůstane totožná. Výrobce automobilů tak může v případě potřeby namontovat na dané vozidlo starší konstrukční model hliníkových kol. Výrobci hliníkových kol jsou proto povinni ponechat si starší formy léta po ukončení výroby ve svých provozovnách. Potvrdili to výrobci v Unii zařazení do vzorku, kteří prošli nabídkovým řízením na poskytnutí hliníkových kol pro určitý model automobilu a následně pro přepracovaný stejný model automobilu.

(121) Pokud jde o tvrzení o záruce, Komise nejprve uvedla, že jedno z poskytnutých upozornění na záruku neobsahovalo žádný požadavek na typy kol, které mají být použity. Za druhé se předložené doklady týkaly pouze záruční doby, ale nikoli celé životnosti vozidla. Za třetí, skutečnost, že existuje rovněž poprodejní kanál pro prodej hliníkových kol, poukázala na to, že požadavek na používání dílů OEM pro opravy nebyl po skončení záruční doby trvale uplatňován, přičemž byl technicky i právně přípustný. A konečně, jeden ze dvou dokumentů poskytnutých sdružením ACEA se týkal trhu USA, zatímco u druhého nebylo jasné, zda se týká trhu Unie. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(122) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA tvrdilo, že specifikace typu výrobku (tzv. „kontrolní číslo výrobku“ neboli „PCN“) nezachycují všechny vlastnosti konkrétního projektu hliníkových kol a všechny finanční hlediska konkrétního nabídkového řízení. V důsledku toho kontrolní číslo výrobku nezajistilo srovnatelnost kol, která se porovnávají, a tím zhoršilo přesnost příslušné analýzy objemu a ceny.

(123) Komise měla za to, že definice kontrolního čísla výrobku obsahuje hlavní vlastnosti hliníkového kola: výrobní proces (standardní litá kola bez odlévání a tvarování nebo kontinuálně tvářená kola nebo kovaná a dvou- a třídílná kola), průměr a hmotnost, jsou-li tepelně zpracována či nikoli, typ povrchové úpravy, jsou-li s vložkou či nikoliv a jsou-li opatřena pneumatikou či nikoli. Žádná ze spolupracujících stran se během řízení k definici kontrolního čísla výrobku nevyjádřila. Sdružení ACEA nevysvětlilo, které další vlastnosti by měly být obsaženy. Kromě toho, jak je uvedeno výše ve 115. bodě odůvodnění, dospěla Komise k závěru, že nabídková řízení neposkytla informace nezbytné ke stanovení účinků dumpingového dovozu na cenu a objem. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(124) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA tvrdilo, že v nedůvěrném spisu ani v informačním dokumentu neexistuje žádná podpůrná skutečnost týkající se zjištěného významného cenového podbízení a stlačení cen. Komise uvedla, že 90. a 91. bod odůvodnění prozatímního nařízení obsahují analýzy a vyčíslení cenového podbízení provedené Komisí, jakož i její zjištění týkající se stlačení cen. Kromě toho byl podrobný výpočet cenového podbízení sdělen spolupracujícím vyvážejícím výrobcům, kteří se mohli vyjádřit k přesnosti tohoto výpočtu. Komise proto toto tvrzení zamítla.

(125) Vzhledem k tomu, že nebyla předložena další tvrzení týkající se cenového podbízení a účinků na ceny, byl potvrzen 87. až 91. bod odůvodnění prozatímního nařízení.

4.4. **Hospodářská situace výrobního odvětví Unie**

4.4.1. *Obecné poznámky*

(126) Jelikož nebyly vzneseny žádné připomínky, potvrdila Komise své závěry uvedené v 92. až 96. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

4.4.2. *Makroekonomické ukazatele*

4.4.2.1. Výroba, výrobní kapacita a využití kapacity

(127) Jelikož nebyly vzneseny žádné připomínky, potvrdila Komise své závěry uvedené v 97. až 99. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

4.4.2.2. Objem prodeje a podíl na trhu

(128) Jelikož nebyly vzneseny žádné připomínky, potvrdila Komise své závěry uvedené ve 100. až 102. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

4.4.2.3. Zaměstnanost a produktivita

(129) Jelikož nebyly předloženy žádné připomínky, potvrdila Komise své závěry uvedené ve 103. a 104. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

4.4.2.4. Růst

(130) Jelikož nebyly vzneseny žádné připomínky, potvrdila Komise své závěry uvedené ve 105. až 107. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

4.4.2.5. Velikost dumpingového rozpětí a překonání účinků dřívějšího dumpingu

(131) Jelikož nebyly vzneseny žádné připomínky, potvrdila Komise své závěry uvedené ve 108. až 110. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

4.4.3. *Mikroekonomické ukazatele*

4.4.3.1. Ceny a činitele, které ovlivňují vývoj cen

(132) Pokud jde o 113. bod odůvodnění prozatímního nařízení, sdružení ACEA tvrdilo, že ceny jistě hrají určitou roli, ale při výběru dodavatele hliníkových kol jsou stejně důležitá i další hlediska. Kromě toho sdružení ACEA tvrdilo, že jde o zásadní chybu prohlašovat, že se výrobci v Unii musí během nabídkového řízení přizpůsobit cenám marockých výrobců.

(133) Komise zjistila, že ve vyjednávací síle mezi výrobci automobilů a výrobci hliníkových kol existuje nerovnováha. Počet výrobců automobilů je omezený, přičemž v lednu 2021 se ještě snížil vytvořením skupiny Stellantis. Vyjednávací síla výrobců automobilů se projevuje v podmínkách nabídkových řízení, které jim vycházejí vstříc. Výrobci automobilů například nezaručují množství, které je třeba dodat, a které tak mají výrobci hliníkových kol vyrobit, a během trvání projektu neposkytují možnost revidovat prodejní cenu směrem nahoru (s výjimkou nákladů na hliník, které jsou indexovány). Tyto podmínky mají negativní dopad na výrobce hliníkových kol, protože nejsou schopni optimalizovat pracovní vytížení výrobních závodů a v důsledku toho dosáhnout optimálních úspor z rozsahu tak, aby maximalizovali svou ziskovost. Příznivé postavení výrobců automobilů je posíleno nadbytečnou kapacitou zjištěnou na trhu hliníkových kol, jak je vysvětleno ve 122. bodě odůvodnění, v důsledku usazení marockých výrobců.

(134) Během šetření navíc Komise obdržela od výrobců automobilů informace, že zásadní roli hraje cena. Uživatel B vysvětlil, že hlavním kritériem je i nadále cena a že po obdržení nabídek probíhá vyjednávání, zaměřené především na ceny, při němž mohou výrobci své nabídky vylepšit. Sdružení EUWA vysvětlilo, že během nabídkového řízení běžně probíhají jednání o cenách s cílem dosáhnout úprav cen, ke kterým může dojít v obou směrech. Stejně tak uživatel A vysvětlil, že jsou u dodavatelů hliníkových kol velmi podobná další hlediska, například kvalita, výzkum a vývoj a dodavatelské možnosti, a proto je klíčovým kritériem pro výběr dodavatele hliníkových kol cena. Během slyšení se sdružením ACEA navíc nespolupracující uživatel ve svém vyjádření potvrdil, že jednání s dodavateli má několik kol, během kterých se ověřují jejich technické kapacity, hodnocení kvality, logistika, výrobní možnosti atd., nejdůležitější však je, aby výrobci předložili svou nejkonkurenceschopnější nabídku z hlediska ceny. Kromě toho, jak je stanoveno v 90. a 91. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, výrobní odvětví Unie nemohlo zvýšit své ceny navzdory zvýšení svých nákladů kvůli výraznému cenovému podbízení a stlačení cen, což ukázalo, že během období šetření maročtí vyvážející výrobci vyvíjeli na výrobce v Unii cenový tlak. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(135) Sdružení ACEA tvrdilo, že prozatímní nařízení nesprávně naznačuje, že smlouvy jsou každý rok opětovně sjednávány a že výrobci hliníkových kol v Unii mohou své ceny poněkud zvýšit, aby odrážely nárůst cen surovin. Sdružení ACEA vysvětlilo, že cenový mechanismus v rámci smluv o nákupu hliníkových kol je založen na vzorci, jehož proměnným prvkem je pouze vývoj nákladů na hliníkový ingot. Prodejní faktury tedy neodrážely tržní podmínky, ale podmínky smlouvy.

(136) Komise potvrdila, že smlouvy obvykle nestanovují žádnou možnost zvýšení cen během trvání projektu za účelem pokrytí nákladů (s výjimkou nákladů na hliníkové ingoty) a zlepšení ziskovosti dodavatele. Ve 113. bodě odůvodnění prozatímního nařízení Komise netvrdila, že výrobci hliníkových kol mají možnost během trvání projektu zvýšit své prodejní ceny, ale spíše vysvětlovala, že výrobci hliníkových kol nemohli při jednáních o nových nabídkových řízeních během období šetření zvýšit své ceny. Kromě toho Komise shromáždila důkazy od uživatelů a výrobců v Unii, z nichž vyplývá, že výrobci automobilů vyjednali během doby trvání projektu různé druhy slev a rabatů, například slevy vypočítané z celkového ročního obratu atd. Proto není přesné tvrdit, že ceny jsou po celou dobu existence projektu pevné (s výjimkou indexace hliníku). Spíše platí, že ceny se mohly změnit v důsledku indexace hliníku, ale nebylo možné je dále zvyšovat s cílem zohlednit další náklady, například náklady na pracovní sílu, energie, suroviny nebo režijní náklady. Skutečné prodejní ceny se navíc mohou během projektu dále snižovat v důsledku různých uplatněných slev a rabatů. U jednoho uživatele bylo zjištěno, že rabaty nebo slevy získané od výrobce hliníkových kol dosahovaly významné výše. Ceny se tedy neurčují pouze na základě původní smlouvy. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(137) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA zopakovalo své tvrzení, že ceny byly stanoveny pouze na základě původní smlouvy, neboť slevy na základě produktivity byly stanoveny ve smlouvě a mimo smluvní ujednání nebyly poskytnuty žádné slevy na základě produktivity. Kromě toho sdružení ACEA tvrdilo, že Komise neměla ve spisu skutečné důkazy, které by prokazovaly, že ceny nebyly stanoveny pouze v původní smlouvě. Sdružení ACEA rovněž tvrdilo, že důkazy shromážděné od uživatelů tento závěr nepodpořily a že zejména důkazy uvedené ve výše zmíněném bodě odůvodnění jsou neoficiálním dobropisem vydaným dodavatelem ze třetí země pro kola pocházející ze třetí země.

(138) Komise za prvé uvedla, že žádný z výrobců v Unii zařazených do vzorku ani spolupracující uživatelé nepředložili připomínky k poskytnutí konečných informací, a proto nezpochybnili posouzení popsané ve 136. bodě odůvodnění, které bylo založeno na ověřených důkazech, které od nich byly shromážděny.

(139) Za druhé, na základě připomínek a předložených dokumentů sdružení ACEA Komise konstatovala, že sdružení ACEA ve svých připomínkách odkazovalo na důvěrnou verzi zpráv o misi spolupracujících uživatelů, člena sdružení ACEA, a tedy na důkazy shromážděné během inspekcí na místě u těchto uživatelů. To bylo zřejmé z různých stanovisek sdružení ACEA k důvěrným zprávám o misi v souvislosti s dotčenými uživateli. Komise odkázala zejména na účetní knihy získané ze systému uživatele B, kde lze nalézt seznam různých druhů rabatů/slev. Během inspekce na místě uživatel B vysvětlil, že snížení ceny se uplatňují přímo na prodejní cenu. Jakékoli jiné druhy rabatů/slev zaúčtovaných v účetnictví by proto měly být považovány za dodatečné rabaty/slevy.

(140) Kromě toho Komise shromáždila důkazy od výrobců v Unii zařazených do vzorku, z nichž vyplývá, že uživatelé požadovali různé druhy rabatů/slev, například roční úspory atd. Komise měla za to, že podrobnější informace nelze zveřejnit, neboť informace shromážděné od uživatelů i výrobního odvětví Unie se týkaly konkrétních jednotlivých transakcí, které představují údaje, které nelze shrnout ve smyslu čl. 19 odst. 2 základního nařízení. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(141) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA tvrdilo, že byly předloženy dostatečné důkazy prokazující, že dodavatelům hliníkových kol jsou přidělovány jejich objemy dodávek v nabídkových řízeních a že žádné objemy dodávek nejsou zadávány mimo nabídková řízení. V každém případě podle této strany neexistují žádné důkazy o tom, že po zadání zakázky v nabídkovém řízení a v procesu plnění smlouvy podepsané na základě výsledku tohoto nabídkového řízení by byly objemy přidělené výrobci v Unii přerozděleny ve prospěch marockého dodavatele. Sdružení ACEA tvrdilo, že v průběhu inspekce na místě u jednoho spolupracujícího uživatele byly předloženy důkazy o tom, že objem dodávek dohodnutý ve smlouvě podepsané po uzavření nabídkového řízení byl obecně správným ukazatelem skutečného objemu dodávek do budoucna.

(142) Komise měla za to, že sdružení ACEA potvrdilo zjištění popsaná ve 157. bodě odůvodnění, že tito výrobci nemají žádnou záruku ohledně objemu, který jim bude nakonec přidělen. Jak uvedlo sdružení ACEA ve svých připomínkách a na základě zprávy o ověření uživatele A „dodavatelé se ucházejí o určitý objem: objemy nejsou zajištěny, avšak dodavatelé mají představu o objemech, o které se ucházejí. Pokud jsou po skončení projektu (několik let) objemy podstatně nižší, než se očekávalo, mohou dodavatelé obdržet náhradu za neamortizované zařízení“. Zatímco nabízený objem byl uveden, v typické smlouvě nebylo uvedeno přesné datum dodání ani plánovaný objem prodeje. Jak uvedlo sdružení ACEA ve svých připomínkách: „přesný počet kol, která mají být dodána, je obvykle dohodnut během 4–8 týdnů před dodáním na montážní linku“. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(143) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA tvrdilo, že jak potvrdilo sdružení EUWA, běžnějším postupem je zadat zakázku z nabídkového řízení na konkrétní projekt hliníkových kol jednomu dodavateli, a nikoli dvěma nebo více dodavatelům. Na základě nabídkových řízení provedených třemi členy sdružení ACEA v období šetření (nespolupracujícím uživatelem a dvěma spolupracujícími uživateli) byly zakázky z nabídkového řízení udělené současně dvěma dodavatelům omezené. Většina zakázek byla udělena pouze jednomu dodavateli, a dodavatel tak získá přibližné množství uvedené v nabídkovém řízení. Je-li zakázka z nabídkového řízení udělena jednomu dodavateli, není možné přerozdělit dodávky jinému dodavateli.

(144) Komise v tomto ohledu přezkoumala souhrnnou tabulku, kterou poskytlo sdružení ACEA. Za prvé, seznam zakázek poskytnutých z nabídkových řízení se týkal pouze nabídkových řízení uzavřených během období šetření, a tato nabídková řízení tedy nesouvisela se skutečnými dodávkami během období šetření, neboť předpokládané datum zahájení dodávek v rámci dotčených nabídkových řízení bylo naplánováno na dobu až po období šetření. Za druhé, Komise uvedla, že většinu uvedených nabídkových řízení oznámil nespolupracující uživatel (přibližně 85 %). Vzhledem k nedostatečné spolupráci uživatele nebyla Komise schopna ověřit správnost tohoto seznamu a to, zda obsahoval všechna nabídková řízení a mohl pokrýt roční potřeby tohoto výrobce automobilů. Bez ohledu na tento závěr však Komise poskytnuté údaje analyzovala.

(145) Ze seznamu nabídkových řízení od nespolupracujícího uživatele vyplývá, že většina zakázek z těchto nabídkových řízení byla zadána pouze jednomu dodavateli. Uvedený vážený průměrný objem byl však poměrně nízký, přibližně 50 000 kusů na jedno nabídkové řízení po celou dobu trvání projektu, což vysvětluje, že zakázky z dotyčných nabídkových řízení byly zadány pouze jednomu dodavateli. Komise nicméně uvedla, že jeden projekt byl přidělen dvěma dodavatelům „*z důvodu vysokého objemu*“, jak bylo uvedeno během slyšení se sdružením ACEA. Za třetí, informace o nabídkových řízeních poskytnuté spolupracujícími uživateli se týkaly tří nabídkových řízení. Pokud jde o uživatele B, údaje ukázaly, že rozdělil nabídkové řízení na množství přesahující 1 milion mezi dva dodavatele. V případě uživatele A si navíc údaje poskytnuté sdružením ACEA protiřečily. Na jedné straně totiž ukázaly, že existovalo jedno nabídkové řízení, v jehož rámci byla zakázka přidělena jednomu dodavateli, a na druhé straně v samostatné tabulce týkající se tohoto nabídkového řízení byla stejná množství z tohoto nabídkového řízení rozdělena mezi dvě nabídky. Komise se proto domnívala, že informace poskytnuté sdružením ACEA nejsou v rozporu se zjištěními uvedenými ve 157. bodě odůvodnění, že zakázky z nabídkových řízení mohou být přiděleny několika dodavatelům na základě nabízeného množství, což zpochybňuje skutečné množství objemů, které má každý dodavatel dodat po celou dobu trvání projektu. Kromě toho, jak je vysvětleno ve 115. bodě odůvodnění výše, sdružení ACEA uznalo skutečnost, že celkový objem dodávek může rovněž záviset na úspěchu konkrétního modelu automobilu, který má být vyráběn.

(146) Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(147) Jelikož nebyly předloženy žádné další připomínky, potvrdila Komise své závěry uvedené ve 111. a 113. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

4.4.3.2. Náklady práce

(148) Jelikož nebyly předloženy žádné připomínky, potvrdila Komise své závěry uvedené ve 114. a 115. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

4.4.3.3. Zásoby

(149) Jelikož nebyly předloženy žádné připomínky, potvrdila Komise své závěry uvedené ve 116. a 117. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

4.4.3.4. Ziskovost, peněžní tok, investice, návratnost investic a schopnost opatřit si kapitál

(150) Jelikož nebyly vzneseny žádné připomínky, potvrdila Komise své závěry uvedené ve 118. až 123. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

4.4.4. *Závěr ohledně újmy*

(151) Jelikož nebyly vzneseny žádné připomínky, potvrdila Komise své závěry uvedené ve 124. až 129. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

5. **PŘÍČINNÁ SOUVISLOST**

5.1. **Účinky dumpingového dovozu**

5.1.1. *Objem dumpingového dovozu z dotčené země a jeho podíl na trhu*

(152) Jelikož nebyly vzneseny žádné připomínky, potvrdila Komise své závěry uvedené ve 131. až 136. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

5.1.2. *Ceny dumpingového dovozu z dotčené země a cenové účinky*

(153) Sdružení ACEA po poskytnutí prozatímních i konečných informací tvrdilo, že dovoz z Maroka prodávaný v roce 2020 a během období šetření vycházel z nabídkových řízení, která proběhla v letech 2018–2019. Nemohl tedy mít dopad na cenu v roce 2020 ani v období šetření, protože nevedl k prodejním ztrátám v roce 2020 a v období šetření, ale spíše předtím, v době nabídkových řízení.

(154) Komise měla za to, že zisk nebo ztráta se projevily v době, kdy došlo k výrobě nebo prodeji, a nikoli v době jednání v rámci nabídkových řízení. Jak je dále vysvětleno v 89. bodě odůvodnění, během projektu mohou nastat změny cen a objemu, které jsou nad rámec podmínek daného nabídkového řízení. Kromě toho, jak je vysvětleno ve 113. bodě odůvodnění a 146. až 148. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, Komise se domnívala, že vliv marockých výrobců není způsoben pouze ztrátou množství prostřednictvím nabídkových řízení, která vyhráli maročtí vyvážející výrobci, ale také celkovým cenovým tlakem na všechna nabídková řízení, kterých se zúčastnili. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(155) Sdružení ACEA po poskytnutí prozatímních i konečných informací tvrdilo, že cenová analýza uvedená v bodě 4.4.3.1 prozatímního nařízení by měla být provedena v době nabídkových řízení a že v tomto případě neexistoval žádný cenový rozdíl mezi cenami Unie a marockými cenami, jak je uvedeno v prozatímním nařízení.

(156) Sdružení ACEA rovněž po poskytnutí prozatímních i konečných informací tvrdilo, že během nabídkových řízení docházelo k cenové soutěži mezi dodavateli. Proto by se cenové podbízení, stlačování cen a rozpětí prodeje pod cenou měly vypočítávat v době nabídkových řízení, a nikoli během dodávek. Prodeje a dodávky neodrážely aktuální podmínky hospodářské soutěže. Objem dodávek navíc nezávisí na dodavatelích, ale spíše na relativním úspěchu konkrétního modelu vozu, a tedy na úrovni výroby.

(157) Komise konstatovala, že z informací poskytnutých zúčastněnými stranami vyplývá, že po celou dobu trvání určitého nabídkového řízení nezůstaly ceny beze změn. Jak je vysvětleno v 79. bodě odůvodnění, výrobci hliníkových kol musí při vyjednávání v rámci nabídkových řízení poskytnout systém slev pro dobu trvání určitého projektu. Kromě toho mohou výrobci automobilů během projektu požadovat další slevy. Navíc neexistuje žádná záruka, pokud jde o objem prodeje výrobců hliníkových kol. Výrobci automobilů si mohou pro určitý projekt vybrat několik výrobců, avšak tito výrobci nemají žádnou záruku ohledně objemu, který jim bude nakonec přidělen. U každého výrobce hliníkových kol závisel objem dodávek nejen na relativním úspěchu konkrétního modelu automobilu, ale také na rozhodnutí výrobců automobilů, jak tento objem rozdělí mezi vybrané výrobce. Výběr údajů z jednotlivých nabídkových řízení proto nemohl, jak je uvedeno ve 115. bodě odůvodnění, nahradit analýzu, kterou Komise provedla na základě úplných údajů, tj. obchodní evidence prodeje a cenového porovnání podle jednotlivých typů. Toto srovnání zohledňuje největší možné množství údajů o uskutečněných prodejních transakcích.

(158) Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem měla Komise za to, že v tomto případě poskytují nabídková řízení neúplný obraz, zatímco cenové účinky lze plně postihnout pouze porovnáním veškerého dovozu z dotčené země a veškerého prodeje výrobního odvětví Unie, který se uskutečnil během období šetření, na základě jednotlivých typů výrobků. Komise proto toto tvrzení zamítla.

(159) Sdružení ACEA a společnost Hands tvrdily, že i bez dovozu z Maroka by výrobnímu odvětví Unie vznikla újma, což dokazuje, že dovoz z Maroka nebyl příčinou podstatné újmy. Sdružení ACEA své tvrzení zopakovalo i po poskytnutí konečných informací. Zejména prodej výrobního odvětví Unie v roce 2020 a v období šetření by zůstal mnohem nižší než v roce 2019, a to v roce 2020 (–22 % s Marokem a –20 % bez Maroka) i v období šetření (–18 % s Marokem a –14 % bez Maroka). Újmu v období šetření nebylo možné přičíst dovozu z Maroka, protože v období šetření výrobní odvětví Unie ve skutečnosti zvýšilo svůj prodej ve srovnání s rokem 2020 (o 2 281 tisíc kusů), což je více než u marockých vyvážejících výrobců (zvýšení o 1 478 tisíc kusů). Dovoz z Maroka tedy neměl žádný dopad na objem. Kromě toho dovoz z Maroka nemohl mít v období šetření cenový dopad, protože v nabídkových řízeních uzavřených během období šetření nedošlo k významnému cenovému podbízení, přičemž prodejní ceny dovozu z Maroka zjištěné během období šetření nemohly mít žádný negativní dopad na aktuální prodej výrobního odvětví Unie.

(160) Sdružení ACEA rovněž tvrdilo, po poskytnutí prozatímních i konečných informací, že ziskovost výrobního odvětví Unie byla ovlivněna snížením výroby a prodeje v důsledku výrazného poklesu výroby automobilů v Unii v letech 2020 a 2021, což následně vedlo ke zvýšení fixních nákladů.

(161) Komise měla za to, že výrobní odvětví Unie nemohlo tyto zvýšené fixní náklady přenést na výrobce automobilů, protože, jak bylo uvedeno výše, v rámci dlouhodobých smluv s výrobci automobilů nebylo možné zvyšovat cenu v důsledku zvýšení fixních nákladů, s výjimkou indexace nákladů na hliníkové ingoty.

(162) Jak je uvedeno ve 140. až 142. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, Komise uznala, že spotřeba v roce 2020 poklesla, což bylo způsobeno zejména pandemií COVID-19. Dovoz z Maroka však měl v roce 2020 a zejména v období šetření, kdy jeho objem exponenciálně vzrostl, jednoznačně negativní dopad na výrobní odvětví Unie. Když se tedy podmínky během období šetření začaly zlepšovat z hlediska nárůstu spotřeby, bylo výrobní odvětví Unie nuceno kvůli dumpingovému dovozu z Maroka, který se podbízel cenám výrobního odvětví Unie o 26,9 %, rovněž udržovat své ceny na nízké úrovni, a to navzdory zvýšení výrobních nákladů. V důsledku stlačení cen proto výrobní odvětví Unie prodávalo za ceny, které nepokrývaly ani jeho výrobní náklady, natož běžné ziskové rozpětí. Tento závěr byl platný i za předpokladu, že ceny byly v dlouhodobých smlouvách (převážně) pevně stanoveny, neboť negativní účinky těchto nižších cen marockého dovozu se projevily, když v roce 2020 a v období šetření započaly vlastní dodávky na základě smluv, které byly sjednány již dříve. Účast marockých výrobců v nabídkových řízeních a jejich cenová politika navíc vyvolaly další cenový tlak na trh, který se v současnosti vyznačuje převisem nabídky. I když se objem prodeje výrobního odvětví Unie během období šetření zvýšil, nadále ztrácel podíl na trhu v důsledku dovozu z Maroka, a následkem toho se jeho finanční situace dále výrazně zhoršila. Proto bylo toto tvrzení zamítnuto.

(163) Společnost Hands tvrdila, že žádná újma, kterou utrpělo výrobní odvětví Unie, nemohla být způsobena vývozem společnosti Hands z Maroka do Unie. Podle této společnosti se většina ukazatelů újmy (např. spotřeba v Unii, množství výroby, výrobní kapacita, využití kapacity, množství prodeje, prodejní cena) začala zhoršovat již v letech 2018 až 2019 a nebylo možné je přičítat společnosti Hands, protože výroba byla zahájena v lednu 2020. Společnost Hands tvrdila, že závod byl postaven také proto, aby uspokojil rostoucí poptávku na marockém trhu a na trzích mimo EU, a nejen pro dodávky do EU. Kromě toho společnost Hands tvrdila, že část jejího vývozu do Unie odpovídala objemu výroby přesunuté z Jižní Koreje do Maroka.

(164) Přestože v letech 2018 a 2019 spotřeba v Unii i prodej a výroba výrobního odvětví Unie poklesly, výrobní odvětví Unie zvýšilo svou ziskovost ze 7,5 % na 8,2 %. V důsledku toho nebyla v těchto letech zjištěna žádná újma. Újma se začala projevovat spíše v roce 2020, kdy se do Unie začal dostávat dovoz společnosti Hands spolu s dalším dovozem z Maroka. V této souvislosti bylo třeba konstatovat, že v souladu s článkem 3 základního nařízení Komise analyzovala účinek veškerého dumpingového dovozu z Maroka, a nikoli pouze dovozu společnosti Hands. V každém případě, pokud jde o společnost Hands, její dovoz se podbízel cenám výrobního odvětví Unie a její dumpingové rozpětí a rozpětí újmy byly během období šetření značné. Proto nebylo možné tvrdit, že její dovoz nepřispěl k újmě výrobního odvětví Unie. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(165) Společnost Hands rovněž tvrdila, že zjištění v prozatímním nařízení nepodporují zjištění podstatné újmy způsobené dovozem hliníkových kol z Maroka. Analýza byla založena na matoucích údajích a nepodložených tvrzeních, která nemají oporu v záznamech z šetření a z faktického hlediska ani v obchodní situaci na trhu s hliníkovými koly.

(166) Komise v tomto tvrzení nebyla schopna určit, která část její analýzy újmy byla matoucí, nepodložená, nebo kdy šlo o pouhé tvrzení. Zjištění Komise vycházela ze skutečných důkazů shromážděných během šetření, které byly zpřístupněny všem zúčastněným stranám ve spisu a popsány v prozatímním nařízení. Proto bylo toto tvrzení zamítnuto.

5.1.3. *Objem dumpingového dovozu z dotčené země*

(167) Sdružení ACEA tvrdilo, že nedošlo k významnému nárůstu objemu marockého dovozu ve smyslu čl. 3 odst. 3 základního nařízení a že marocký dovoz zaplnil mezeru, kterou výrobci v Unii dobrovolně uvolnili, což nemělo žádný negativní dopad na objemy prodávané výrobním odvětvím Unie.

(168) Jak je vysvětleno v 83. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, dovoz z Maroka dosáhl během období šetření 2,5 milionu kusů, zatímco v roce 2018 byl nulový a v roce 2019 téměř neexistoval. Výsledkem byl podíl na trhu během období šetření ve výši 3,9 %. Pokud jde o podíl marockého dovozu na trhu, Komise konstatovala, že sdružení ACEA popřelo své tvrzení uvedené ve 191. bodě odůvodnění, podle něhož by se rozpětí prodeje pod cenou mělo vypočítávat v době nabídkových řízení, kdy probíhá hospodářská soutěž mezi marockými výrobci a výrobci v Unii, což dokazuje, že mezi marockým dovozem a výrobou v Unii existuje přímá hospodářská soutěž. Komise se proto domnívala, že dovoz je významný jak v absolutním vyjádření, tak v poměru ke spotřebě v Unii ve smyslu čl. 3 odst. 3 základního nařízení. Vzhledem ke stanoveným cenovým úrovním měly tyto objemy negativní dopad na ceny výrobního odvětví Unie ve smyslu čl. 3 odst. 3 základního nařízení. Komise proto toto tvrzení zamítla a potvrdila svá zjištění shrnutá ve 131. až 136. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

(169) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA zopakovalo, že marocký dovoz neměl na výrobní odvětví Unie žádný negativní dopad týkající se objemu. Kromě toho sdružení ACEA tvrdilo, že Komise nevysvětlila, jak dovoz hliníkových kol z Maroka s podílem na trhu 3,9 % vedl v posuzovaném období ke snížení výroby a prodeje v Unii o 17 % (výroba) a o 21 % (prodej).

(170) Komise uvedla, že sdružení ACEA ve své analýze odkázalo na posuzované období, zatímco jak je uvedeno výše ve 162. bodě odůvodnění, pokles výroby v Unii mezi lety 2018 a 2020 byl způsoben zejména krizí COVID-19. Kromě toho, pokud jde o následující období roku 2020 a období šetření, kdy se spotřeba v Unii zvýšila o +8,0 %, dovoz z Maroka se výrazně zvýšil (o 244 %), zatímco prodej výrobního odvětví Unie vzrostl pouze o 5,2 %. Kromě toho nárůst podílu dovozu z Maroka na trhu mezi rokem 2020 a obdobím šetření činil přibližně 2,1 procentního bodu,

zatímco podíl výrobního odvětví Unie na trhu klesl o 1,8 procentního bodu. Kromě toho Komise při posuzování původu dovozu ze všech ostatních zemí než z Maroka uvedla, že mezi rokem 2020 a obdobím šetření činil nárůst objemu dovozu přibližně 6,6 %. Tento nárůst byl způsoben zvýšením objemu dovozu z Turecka (o 19 %), zatímco objem dovozu ze všech ostatních zemí se ve stejném období celkově snížil. Jak je však popsáno ve 171. až 174. bodě odůvodnění níže, Komise zjistila, že dovoz z Turecka neoslabil zjištěnou příčinnou souvislost mezi dovozem z Maroka a podstatnou újmou, kterou utrpělo výrobní odvětví Unie. Komise proto zopakovala svá zjištění ve 168. bodě odůvodnění výše, že objem dovozu z Maroka měl negativní dopad na ceny výrobního odvětví Unie ve smyslu čl. 3 odst. 3 základního nařízení. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

5.2. **Účinky dalších činitelů**

5.2.1. *Dovoz ze třetích zemí*

(171) Společnost Hands a sdružení ACEA tvrdily, že dopad dovozu ze třetích zemí by měl být řádně prošetřen: ostatní třetí země se na celkovém dovozu podílely téměř 90 % a jejich podíl na trhu činil přibližně 25 %. Svůj podíl na trhu zvýšilo v posuzovaném období zejména Turecko, a to z 10,3 % na 13,0 %.

(172) Komise analyzovala dovoz ze třetích zemí. Pokud jde o Turecko, hlavní dovážející zemi, Komise poukázala na to, že jak je uvedeno ve 138. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, průměrné ceny z Turecka byly výrazně vyšší ve srovnání s dovozními cenami z Maroka (+14 %), a dokonce mírně vyšší ve srovnání s cenami výrobního odvětví Unie (+1,0 %). Průměrná cena dovozu z Turecka byla navíc v letech 2018, 2019 a 2020 vyšší než výrobní náklady výrobního odvětví Unie. Pouze v období šetření byla mírně nižší, a to o méně než 1 %. Navíc v roce 2020 a v období šetření, kdy ziskovost výrobního odvětví Unie výrazně poklesla, byly ceny tureckého dovozu vyšší než ceny výrobního odvětví Unie. Proto tento dovoz neoslabil zjištěnou příčinnou souvislost mezi dovozem z Maroka a podstatnou újmou, kterou utrpělo výrobní odvětví Unie. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(173) Po poskytnutí konečných informací, pokud jde o dovoz pocházející z Turecka, zopakovala společnost Hands své tvrzení, že Komise nezohlednila a jednoduše ignorovala škodlivé účinky dovozu z Turecka. Komise údajně neprovedla podrobnější analýzu založenou na vlastních údajích společnosti Hands, z nichž vyplývá, že její vlastní cenové nabídky v nabídkových řízeních nebyly vždy nejlevnější a získaly pouze malou část všech zakázek z nabídkových řízení. Sdružení ACEA učinilo podobné tvrzení týkající se téhož výrobce.

(174) Komise tvrzení společnosti Hands zamítla z několika důvodů. Za prvé, Komise uvedla, jak je vysvětleno v 90. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, že při srovnání skutečného prodeje podle typu výrobku během období šetření zjistila významné rozpětí cenového podbízení ve výši 26,9 %, kam patřil i prodej od společnosti Hands. Za druhé, jak je vysvětleno ve 115. a 192. bodě odůvodnění, Komise odmítla tvrzení sdružení ACEA, že účinky na ceny by měly být analyzovány na úrovni nabídkových řízení. Za třetí, společnost Hands netvrdila, že její cenové nabídky v nabídkových řízeních byly nutně dražší než nabídky tureckých vyvážejících výrobců. Její tvrzení se spíše obecně týkalo „ostatních výrobců hliníkových kol“. Kromě toho, i kdyby cenové nabídky Hands nebyly nutně nejlevnější, Komise analyzovala cenové účinky na základě veškerého dovozu z Maroka, přičemž podíl druhého vyvážejícího výrobce, společnosti Dika, byl významný (představoval přibližně [60 % – 70 %] trhu). A konečně, jak je uvedeno ve 172. bodě odůvodnění výše, dovozní ceny z Turecka byly vyšší než průměrná cena výrobního odvětví Unie během období šetření. Proto bylo toto tvrzení zamítnuto.

(175) Po poskytnutí konečných informací zopakovalo sdružení ACEA své tvrzení uvedené ve 159. bodě odůvodnění, že cenové podbízení ze strany Maroka založené na nabídkových řízeních nebylo významné (tj. 3,7 %), zejména ve srovnání s cenovým podbízením vypočítaným sdružením ACEA pro Turecko nebo Thajsko, které činilo přibližně 10 %, resp. 1 %.

(176) Za prvé, Komise posoudila souhrnnou tabulku předloženou sdružením ACEA týkající se cenových nabídek. Tato tabulka sestávala z 15 nabídkových řízení pocházejících od tří členů sdružení ACEA (tj. nespolupracujícího uživatele a dvou spolupracujících uživatelů). Byly poskytnuty tyto informace: jméno uživatele, množství a cena za kus nabízená jednotlivými dodavateli. Komise však konstatovala, že nebylo poskytnuto interní číslování každého nabídkového řízení, což jí znemožnilo křížovou kontrolu údajů s ověřenými informacemi, které již v průběhu šetření poskytli dva spolupracující uživatelé. Kromě toho nebyly poskytnuty některé cenové prvky (např. plánované

roční slevy, rovněž nazývané „slevy na základě produktivity“), a proto nebylo možné posoudit, zda byly všechny zahrnuty do nabízené ceny za kus. Ještě důležitější je, že většina cenových nabídek se týkala nespolupracujícího uživatele. Jak je uvedeno ve 109. bodě odůvodnění, vzhledem k celkové nedostatečné spolupráci ze strany tohoto uživatele nebylo možné pro účely tohoto šetření zohlednit omezené informace, které poskytl. Pokud jde o dodatečné informace poskytnuté sdružením ACEA, pokud jde o uživatele A a uživatele B, týkaly se cenových nabídek, které Komise nemohla ověřit z důvodu jejich opožděného předložení. Komise zejména nebyla schopna určit, zda byl poskytnutý soubor údajů vyčerpávající, či nikoli. V každém případě bylo v souboru údajů uvedeno 14 marockých nabídek z 15 nabídkových řízení a po 5 nabídkách pro Turecko a Thajsko. Výpočet cenového podbízení provedený sdružením ACEA vycházel z referenční ceny ([22]). Komise uvedla, že vlastní výpočty sdružení ACEA ukázaly, že cenové nabídky marockých výrobců byly nižší než ceny výrobního odvětví Unie. Při srovnání objemů vykázaných v této tabulce ([23]) s celkovými objemy dovozu stanovenými pro Turecko a Thajsko na základě údajů Eurostatu (viz tabulka 11 prozatímního nařízení) se navíc ukázalo, že vykázaný objem zejména pro Turecko nebyl reprezentativní (méně než 5 %). Z těchto informací poskytnutých sdružením ACEA tedy nelze vyvodit žádný smysluplný závěr. Kromě toho Komise již ve 139. bodě odůvodnění prozatímního nařízení dospěla k závěru, že Thajsko a Turecko neoslabily zjištěnou příčinnou souvislost mezi dumpingovým dovozem z Maroka a újmou, kterou utrpělo výrobní odvětví Unie. Tato tvrzení byla proto zamítnuta.

5.2.2. *Pandemie COVID-19*

(177) Společnost Hands tvrdila, že poptávka po hliníkových kolech v Unii v roce 2020 poklesla, a to o 14 milionů kusů, což představuje dvacetinásobek objemu dovozu hliníkových kol z Maroka. Dopad pandemie byl proto tak významný, že by Komise měla být toho názoru, že narušil jakoukoli příčinnou souvislost, která mohla existovat mezi dovozem hliníkových kol z Maroka a újmou, kterou utrpělo výrobní odvětví Unie.

(178) Jak je uvedeno ve 140. až 142. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, Komise uznala dopad pandemie COVID-19 na výrobní odvětví Unie. Jelikož však období šetření zahrnovalo i období oživení po odeznění pandemie COVID-19, Komise mohla zjistit, jak je vysvětleno v 94. bodě odůvodnění, že když se trh po odeznění pandemie COVID-19 oživil, výrobní odvětví Unie z toho nemělo prospěch, a to kvůli zvýšenému dovozu z dotčené země za dumpingové ceny. Bylo tomu spíše naopak, protože situace výrobního odvětví Unie se v období šetření dále zhoršovala. Negativní dopad pandemie COVID-19 proto nemohl být považován za jedinou příčinu újmy, kterou utrpělo výrobní odvětví Unie v té míře, že by oslabila příčinnou souvislost mezi touto újmou a dumpingovým dovozem z dotčené země. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(179) Společnost Hands zopakovala svou žádost o uspokojivé a podrobné vysvětlení, zejména vzhledem k tomu, že Komise výslovně uznala, že na výrobní odvětví Unie měla negativní dopad pandemie COVID-19.

(180) Vzhledem k tomu, že nebyla předložena přesnější a konkrétnější žádost, měla Komise za to, že vysvětlení již obsažená v tomto oddíle jsou dostatečná k tomu, aby společnost pochopila odůvodnění Komise a uplatnila své právo na obhajobu. Toto tvrzení proto zamítla.

5.2.3. *Vývozní výkonnost výrobního odvětví Unie*

(181) Jelikož nebyly vzneseny žádné připomínky, byl potvrzen 143. až 145. bod odůvodnění prozatímního nařízení.

5.2.4. *Vliv víceletých smluv a vývoj výrobních nákladů*

(182) Jelikož nebyly vzneseny žádné připomínky, byl potvrzen 146. až 148. bod odůvodnění prozatímního nařízení.

([22]) Referenční nebo nabídková cena je cena nabízená každým účastníkem nabídkového řízení při podání nabídky.

([23]) Vzhledem k tomu, že nebyly k dispozici další informace, Komise předpokládala, že objemy vykázané v tabulce se týkaly celkového objemu nabízeného během očekávané doby trvání každého projektu. Na základě průměrné doby trvání 5 let byly takto vykázané objemy odpovídajícím způsobem rozděleny.

5.2.5. *Spotřeba*

(183) Jelikož nebyly vzneseny žádné připomínky, byl potvrzen 146. až 148. bod odůvodnění prozatímního nařízení.

5.2.6 *Soutěž v nabídkových řízeních*

(184) Sdružení ACEA tvrdilo, že Komise měla prošetřit hospodářskou soutěž uvnitř Unie. Sdružení ACEA shromáždilo informace od svých členů a zjistilo, že z celkového počtu 45 nabídkových řízení byli výrobci z Unie úspěšní v 31 z nich, dodavatelé z Maroka a Thajska v pěti z nich a dodavatelé z Turecka ve čtyřech z nich, ačkoli z hlediska počtu kusů vyhrálo nejvíce nabídkových řízení Turecko.

(185) Komise nejprve připomněla, že sdružení ACEA nezpochybnilo reprezentativnost vzorku výrobců v Unii, který byl určen v souladu s čl. 17 odst. 1 základního nařízení. Sdružení ACEA tedy nemůže oprávněně tvrdit, že Komise byla povinna prošetřit, zda údajný dopad dumpingového dovozu na ceny nevyplývá z cenové konkurence ze strany výrobců v Unii, kteří nebyli zařazeni do vzorku ([24]). Jak je uvedeno v tabulce 5 prozatímního nařízení, výrobci v Unii navíc prokázali schopnost udržet si v letech 2018–2019 podíl na trhu vyšší než 70 %, ale také ziskovost ve výši přibližně 8 %. Bylo toho dosaženo na velmi konkurenčním trhu na základě nabídkových řízení pořádaných výrobci automobilů, v nichž se o stejné nabídky mohli ucházet všichni výrobci v Unii i výrobci z jiných třetích zemí. To znamenalo, že výrobci v Unii byli konkurenceschopní za běžných a spravedlivých tržních podmínek, aniž by výrobnímu odvětví jako celku vznikla újma. Komise dále konstatovala, že tvrzení sdružení ACEA vychází ze 45 nabídek od tří členů sdružení ACEA (čtyři zakázky nahlášené dvěma spolupracujícími uživateli a 41 zakázek od nespolupracujícího uživatele). Informace se omezily pouze na vítěze nabídkového řízení, odhadovaná množství a původ ostatních uchazečů mimo Unii (Maroko, Thajsko nebo Turecko). Tyto informace navíc nebyly podloženy žádnými důkazy, které by prokazovaly jejich přesnost a spolehlivost. Nebyly předloženy ani reference o nabídkových řízeních. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(186) Sdružení ACEA rovněž tvrdilo, že i za předpokladu, že je správné, že se účastníci nabídkového řízení musí přizpůsobit nejnižší nabídkové ceně, existují podle sdružení ACEA přesvědčivé důkazy, že k tomuto přizpůsobení dochází v první řadě s ohledem na nejlevnějšího výrobce v Unii a v druhé řadě s ohledem na dovoz ze třetích zemí, přičemž přizpůsobení se nabídkám marockých dodavatelů je až na třetím místě, a to pouze v pěti případech.

(187) Komise konstatovala, že analýza provedená sdružením ACEA vycházela z omezeného počtu nabídkových řízení (tj. 15) a že informace poskytnuté sdružením ACEA sestávaly z tabulky obsahující 15 cenových nabídek zahrnujících všechny hlavní zdroje dotčeného výrobku (Unie a všichni hlavní výrobci ze třetích zemí), které předložili tři členové sdružení ACEA. Čtyři zakázky byly nahlášeny dvěma spolupracujícími uživateli a jedenáct zakázek pocházelo od nespolupracujícího uživatele. V případě předchozího tvrzení tyto informace navíc nebyly podloženy žádnými důkazy, které by prokazovaly jeho přesnost a spolehlivost. Nebyly předloženy ani reference o nabídkových řízeních. Nebyly například poskytnuty žádné informace o tom, zda uváděná cena zahrnuje všechny vedlejší náklady a slevy zahrnuté v nabídkách. Kromě toho nebyly předloženy podkladové dokumenty k nabídkovému řízení, takže Komise nemohla poskytnuté informace ověřit, a proto bylo tvrzení zamítnuto. I kdyby Komise tyto informace zohlednila, zjistila by, že celkový objem uvedených nabídek představuje přibližně 5 % celkové spotřeby Unie, a proto nebyl považován za reprezentativní. Kromě toho byly cenové nabídky marockých výrobců ve všech případech kromě dvou nižší než nabídky výrobců v Unii. Komise se proto domnívala, že sdružení ACEA nepředložilo důkazy o tom, že se účastníci nabídkového řízení museli přizpůsobit nejlevnějším výrobcům v Unii a že maročtí dodavatelé netlačili ceny dolů.

(188) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA tvrdilo, že sama Komise požádala členy sdružení ACEA o poskytnutí údajů o referenčních cenách v nabídkových řízeních v návaznosti na zahájení výroby a že sdružení ACEA tyto údaje odpovídajícím způsobem poskytlo. Sdružení ACEA rovněž poskytlo další dokumenty od uživatele B. A konečně, sdružení ACEA považovalo tento soubor údajů za reprezentativní, neboť byl založen na 29 nabídkových řízeních, pokrýval téměř 100 % marockých nákupů hliníkových kol a byl podložen důkazy.

([24]) Viz rozsudek ze dne 14. září 2022, Nevinnomyssky Azot et NAK „Azot“/Komise, T-865/19, EU:T:2022:559, body 283–286.

(189) Komise zdůraznila, že informace o nabídkových řízeních byly požadovány pouze od dvou uživatelů, kteří při šetření plně spolupracovali, poskytli odpovědi na dotazník a jejich údaje byly ověřeny. Údaje týkající se nespolupracujícího uživatele, které následně předložilo sdružení ACEA, byly považovány za neúplné, nespolehlivé a neověřitelné, a to z důvodu nedostatečné spolupráce ze strany tohoto uživatele. Komise uvedla, že sdružení ACEA založilo svou analýzu především na nespolupracujícím uživateli. I když sdružení ACEA tvrdilo, že její soubor údajů je podložen důkazy, Komise měla za to, že soubor údajů sestává především ze souhrnných tabulek a že zadávací podmínky nabídkových řízení uvedené sdružením ACEA jsou ve skutečnosti interními čísly každého nabídkového řízení. Nebyla však předložena úplná dokumentace týkající se nabídkových řízení, například kopie zadávacích podmínek, skutečně obdržené nabídky atd. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

5.3. **Závěr ohledně příčinné souvislosti**

(190) Jelikož nebyly ohledně příčinné souvislosti vzneseny žádné další připomínky, potvrdila Komise své závěry uvedené ve 152. až 154. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

6. **ÚROVEŇ OPATŘENÍ**

6.1. **Výpočet rozpětí prodeje pod cenou**

(191) Sdružení ACEA po poskytnutí prozatímních a konečných informací tvrdilo, že Komise měla provést výpočet rozpětí prodeje pod cenou v době nabídkových řízení, jako tomu bylo v původním šetření týkajícím se dovozu ocelových trubek z Číny ([25]).

(192) Komise toto tvrzení prozkoumala a zjistila, že podobné tvrzení bylo vzneseno během šetření v rámci přezkumu před pozbytím platnosti výše uvedených opatření ([26]) a bylo zamítnuto. Ve 115. bodě odůvodnění výše Komise vysvětlila, že výběr údajů z jednotlivých nabídkových řízení nemůže nahradit analýzu ceny a objemu, kterou Komise provedla na základě úplných údajů, tj. obchodní evidence prodeje a cenového porovnání podle jednotlivých typů. Toto srovnání zohledňuje největší možné množství údajů o uskutečněných prodejních transakcích. Kromě toho bylo rozpětí prodeje pod cenou vyjádřeno jako procentní podíl vývozní ceny během období šetření. Analýza na základě úplných údajů od vyvážejících výrobců zařazených do vzorku a výrobců v Unii ukázala, že prodej pod cenou činil 44 % v případě společnosti Hands a 51,6 % v případě ostatních marockých výrobců. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

(193) Společnost Hands tvrdila, že úpravy Komise spojené s budoucími náklady na ochranu životního prostředí jsou svévolné a spekulativní, ovlivňují srovnatelnost cen a narušují srovnatelnost cen mezi unijním a marockým prodejem. Společnost Hands odkázala na nový model rozvoje Maroka, který byl spuštěn v dubnu 2021 a zahrnuje investice do udržitelné zelené energie, aby byla země konkurenceschopná v nízkouhlíkovém průmyslu, přičemž se zavázala, že do roku 2030 bude více než 50 % elektřiny získávat z obnovitelných zdrojů. Je tedy zřejmé, že Komise nezohlednila budoucí náklady, které by společnosti Hands vznikly v průběhu uplatňování opatření, včetně nákladů spojených se snahou o dekarbonizaci v Maroku.

(194) Komise zdůraznila, že zahrnutí budoucích environmentálních nákladů do cílové ceny pro výrobní odvětví Unie je v souladu s čl. 7 odst. 2d základního nařízení. Zahrnutí těchto nákladů nebylo založeno na pouhé spekulaci, ale na skutečných důkazech o skutečně plánovaných investicích. To, zda Maroko může investovat do udržitelné zelené energie, není podstatné pro to, aby byla použita příslušná ustanovení základního nařízení týkající se stanovení cílové ceny Unie, v níž musí být zohledněny budoucí environmentální náklady. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(195) Společnost Hands tvrdila, že Komise neposkytla žádné vysvětlení svého výpočtu budoucích nákladů, a zbavila proto společnost Hands i další zúčastněné strany práva na obhajobu.

([25]) Nařízení (EU) č. 404/2010, 175. až 179. bod odůvodnění.

([26]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2017/109 ze dne 23. ledna 2017 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých hliníkových kol pocházejících z Čínské lidové republiky na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 (Úř. věst. L 18, 24.1.2017, s. 1), 125. a 126. bod odůvodnění.

(196) Komise poskytla na základě žádosti společnosti Dika informace o budoucích nákladech. Odpověď byla zveřejněna ve veřejně přístupném spisu, který byl k dispozici všem stranám. Proto nebylo porušeno právo na obhajobu.

7. **ZÁJEM UNIE**

7.1. **Zájem výrobního odvětví Unie**

(197) Vzhledem k tomu, že nebyly vzneseny žádné připomínky, byl potvrzen 165. a 166. bod odůvodnění prozatímního nařízení.

7.2. **Zájem uživatelů**

(198) Sdružení ACEA po poskytnutí prozatímních a konečných informací zopakovalo své tvrzení uvedené ve 170. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, že výrobní odvětví hliníkových kol v Unii není schopno uspokojit poptávku. Trh Unie údajně více než 15 let trpěl nedostatečnou kapacitou a výpadky, a to z důvodu nedostatečných investic ze strany výrobců v Unii. Podle sdružení ACEA výrobci hliníkových kol v Unii trvale neplní svůj závazek zvýšit výrobní kapacitu a zajistit bezpečnost dodávek v Unii. Sdružení ACEA připomnělo, že v souvislosti s antidumpingovým šetřením Komise týkajícím se hliníkových kol z Číny se výrobci v Unii údajně zavázali zvýšit svou výrobní kapacitu a Komise údajně rozšířila antidumpingové opatření pod podmínkou, že budou kapacity posíleny. Podle sdružení ACEA kapacita Unie mezi rokem 2006 a obdobím šetření vzrostla o 14 %, zatímco spotřeba se ve stejném období zvýšila o 33 %.

(199) Komise konstatovala, že toto tvrzení již bylo řešeno ve 171. bodě odůvodnění prozatímního nařízení a nebyly předloženy žádné nové skutečnosti nebo důkazy. Komise uvedla, že v případě potřeby by odvětví výroby hliníkových kol v Unii mohlo v poměrně krátké době zvýšit svou kapacitu, neboť příslušné investice, na které se uživatelé odvolávají, se netýkaly pecí nebo lakovacích kabin, ale spíše odlévacích strojů, které lze snadno instalovat. Pokud tedy výrobci hliníkových kol v Unii neinvestovali do dodatečné výrobní kapacity, bylo to spíše z důvodu jejich obtížné hospodářské situace a nedostatku budoucích zakázek od výrobců automobilů, které by takové investice ospravedlnily. Výrobní odvětví Unie tak nemělo dostatečnou motivaci investovat do dodatečné kapacity, poněvadž neexistoval předvídatelný nárůst poptávky po jeho produkci.

(200) Kromě toho spotřeba v Unii v období šetření dosáhla 64,31 milionu kusů. Celková kapacita výrobního odvětví Unie činila 61,29 milionu kusů, zatímco celková výroba v Unii v období šetření činila 48,75 milionu kusů a vývoz výrobního odvětví Unie činil 2,71 milionu kusů, tudíž zůstala nevyužita kapacita ve výši 9,83 milionu kusů. Výrobní odvětví Unie proto již mělo dostatečnou výrobní kapacitu, aby pokrylo téměř celou poptávku po hliníkových kolech v Unii. Kromě toho by trh Unie mohli dále zásobovat vyvážející výrobci ve třetích zemích. Celková celosvětová kapacita hliníkových kol se s příchodem marockých výrobců dokonce zvýšila. Proto bylo toto tvrzení zamítnuto.

(201) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA tvrdilo, že tvrzení Komise, že se příslušné investice netýkají pecí nebo lakovacích kabin, ale spíše odlévacích strojů, které lze snadno instalovat, nebylo podloženo důkazy. Sdružení ACEA tvrdilo, že spolupracující uživatelé prokázali, že nedostatek dostačujícího množství lakovacích kabin je právě jednou z hlavních překážek omezujících výrobní kapacitu Unie.

(202) Komise uvedla, že důkazy předložené uživatelem A se týkaly nedostatečné výrobní kapacity jednoho výrobce v Unii v letech 2015–2016, tedy před posuzovaným obdobím. Uživatel A navíc nepředložil žádný dokument prokazující problémy s výrobní kapacitou během posuzovaného období. Pokud jde o uživatele B, předložené dokumenty byly datovány rovněž před posuzovaným obdobím (většina z nich byla datována v roce 2016). Během inspekce na místě však uživatel B prohlásil, že „během běžného roku, jako byl 2018/2019, nedostatek hliníkových kol neexistoval“. Sdružení ACEA ani jiní uživatelé neposkytli žádné důkazy o nedostatečné výrobě v důsledku nedostatku lakovacích kabin během posuzovaného období.

(203) V průběhu šetření shromáždila Komise důkazy o tom, že výrobní odvětví Unie do lakovacích kabin investovalo, když se spotřeba přesunula na více kol řezaných diamantem, pro něž jsou nutné dva průchody lakovací linkou. Pokud jde o investice do lakovacích kabin a odlévacích zařízení, Komise shromáždila kopie nákupních faktur, z nichž vyplývá, že výrobní odvětví Unie bylo v minulosti schopno zvýšit svou kapacitu, pokud byla poptávka po jeho výrobcích jistá. Komise měla za to, že do spisu, který nemá důvěrnou povahu, nelze zahrnout podrobnější informace, jelikož se dotčené informace týkají konkrétních jednotlivých transakcí, které představují údaje, jež nelze shrnout ve smyslu čl. 19 odst. 2 základního nařízení. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(204) Sdružení ACEA tvrdilo, že v době, kdy maročtí dodavatelé vyhrávali nabídková řízení na dodávky kol do Unie, nemělo výrobní odvětví Unie k dispozici žádnou volnou výrobní kapacitu, a proto tento dovoz pokrýval strategické potřeby výrobců automobilů.

(205) Komise konstatovala, že sdružení ACEA toto tvrzení nepodložilo důkazy, například o nabídkových řízeních, v nichž výrobci v Unii nepředložili žádnou nabídku ceny, a to zejména v případě nabídkových řízení, v nichž uspěli maročtí výrobci. Komise rovněž konstatovala, že nebyly předloženy žádné důkazy o tom, že by odvětví výroby hliníkových kol Unie v posuzovaném období nedodalo hliníková kola na základě žádostí výrobců automobilů ([27]). Jak již bylo uvedeno výše, výrobní kapacita výrobního odvětví Unie spolu s výrobní kapacitou vyvážejících výrobců ve třetích zemích je do značné míry dostatečná, aby uspokojila potřeby automobilového průmyslu. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(206) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA tvrdilo, že žádný z výrobců v Unii se nerozhodl investovat do dodatečné výrobní kapacity, zatímco výroba automobilů v Unii od roku 2013 neustále rostla.

(207) Komise však zjistila, že výrobní kapacita výrobního odvětví Unie se během uvedeného období zvýšila přibližně o 10,8 milionu kusů (z 51,644 milionu kusů ([28]) v roce 2013 na 62,475 milionu kusů ([29]) v roce 2019). Toto tvrzení tedy nebylo podloženo žádnými důkazy, a proto bylo zamítnuto.

(208) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA zopakovalo své tvrzení, že výrobní odvětví Unie nemůže uspokojit poptávku v Unii, a to ani v případě narušeného trhu a historického poklesu poptávky.

(209) Komise uvedla, že využití kapacity výrobního odvětví Unie činilo během období šetření 80 %. Proto existovala dodatečná volná kapacita k uspokojení poptávky. Rovněž neexistoval žádný požadavek, že výrobní odvětví Unie musí mít kapacitu k uspokojení celkové poptávky. Uživatelé by rovněž mohli dovážet hliníková kola z kterékoli z vyrábějících třetích zemí. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(210) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA tvrdilo, že poskytlo důkazy o tom, že výrobní odvětví Unie nemá nabídku volné výrobní kapacity, a že tudíž marocký dovoz pokrýval strategické potřeby výrobců automobilů. Sdružení ACEA navíc poskytlo důkazy o nedostatečné výrobě výrobního odvětví Unie v roce 2016.

(211) Komise měla za to, že toto tvrzení nebylo podloženo dostatečnými důkazy. Sdružení ACEA například nepředložilo důkaz o tom, že maročtí dodavatelé vyhráli některé nabídkové řízení, jehož se neúčastnili výrobci v Unii. Pokud jde o nedostatečnou výrobu, sdružení ACEA nepředložilo důkazy prokazující systémový problém, jelikož předložené důkazy pocházely z doby před posuzovaným obdobím. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(212) Sdružení ACEA tvrdilo, že se Komise nezabývala skutečností, že náklady výrobců automobilů vzrostly v důsledku kumulativních účinků antidumpingových opatření uplatňovaných na jiné suroviny, díly a součásti používané při výrobě automobilů.

([27]) Po poskytnutí prozatímních informací uživatel A uvedl, že v roce 2014 nebyl výrobce v Unii schopen v rámci jednoho projektu dodat 100 %, ale jen 85 % požadovaného množství. Uživatel však stále považuje tohoto výrobce v Unii za svého hlavního dodavatele a nevznesl tvrzení ani nepředložil důkaz, že by k takovému snížení dodávek ze strany výrobce v Unii během posuzovaného období došlo.

([28]) Prováděcí nařízení (EU) 2017/109, 136. bod odůvodnění.

([29]) 97. bod odůvodnění prozatímního nařízení.

(213) Komise konstatovala, že sdružení ACEA neposkytlo žádné nové podpůrné důkazy týkající se tohoto tvrzení. I když se náklady dodavatelů výrobců automobilů mohly zvýšit a přenést zcela nebo částečně na výrobce automobilů, zdá se, že to nemělo negativní dopad na jejich hospodářskou situaci. Jak je uvedeno ve 175. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, výrobci automobilů zveřejnili finanční výsledky za rok 2021, které přesáhly obvyklé zisky vykazované v předchozích letech. A konečně, jak již bylo uvedeno ve 169. bodě odůvodnění prozatímního nařízení, procentní podíl nákladů na hliníková kola při výrobě automobilu je zanedbatelný, činí přibližně 0,5 %. Dopad těchto opatření na výrobce automobilů byl proto velmi omezený a tvrzení bylo zamítnuto.

(214) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA nesouhlasilo s posouzením Komise ve výše uvedeném bodě odůvodnění. Sdružení ACEA uvedlo, že antidumpingová cla budou představovat dodatečné náklady ve výši 241–413 milionů EUR. Jedná se o významnou částku pro výrobce automobilů v odvětví, které v Unii i nadále trpí nízkou úrovní výroby automobilů a zároveň musí absorbovat dodatečné environmentální náklady.

(215) Komise uvedla, že sdružení ACEA nezpochybnilo zjištění Komise, že podíl hliníkových kol na celkových výrobních nákladech automobilu je malý, přibližně 0,5 %, a že relativně nízké antidumpingové clo by bylo pouze zlomkem těchto 0,5 %. Nebyly předloženy žádné důkazy, které by prokazovaly, že výrobci automobilů nebudou schopni tyto náklady absorbovat. Bez ohledu na správnost dodatečných nákladů odhadnutých sdružením ACEA vycházel odhad dodatečných nákladů z cílové ceny Unie, a vztahuje se tedy ke zjištěným rozpětím újmy. Clo však bylo založeno na dumpingových rozpětích, která byla nižší než zjištěná rozpětí újmy, a v důsledku toho by účinky antidumpingového cla byly nižší než částky odhadované sdružením ACEA. Proto bylo toto tvrzení zamítnuto.

(216) Sdružení ACEA tvrdilo, že někteří jeho členové odhadují, že maročtí dodavatelé stále více sledují vliv CO_2 v dodavatelských řetězcích. Přesměrování dodávek do jiných třetích zemí by proto významně ovlivnilo schopnost výrobců automobilů plnit jejich cíle v oblasti snižování emisí CO_2.

(217) Komise konstatovala, že sdružení ACEA neposkytlo žádné podpůrné důkazy týkající se tohoto tvrzení, zatímco informace získané během inspekce na místě u jednoho spolupracujícího uživatele odhalily, že marocký dovoz čelí podobnému problému, pokud jde o jeho dopad na cíle výrobců automobilů v oblasti snižování emisí CO_2, a to z důvodu vzdálenosti mezi marockými závody a závody výrobců automobilů v Unii. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(218) Po poskytnutí konečných informací odkázalo sdružení ACEA na svůj desetibodový plán pomoci při provádění Zelené dohody pro Evropu ([30]), jakož i na skutečnost, že uživatel B poskytl po inspekci na místě důkazy o tom, že marocký dovoz je důležitý, pokud jde o dopad CO_2, a to vzhledem k zeměpisné blízkosti marockých závodů a závodů na výrobu automobilů.

(219) Komise uvedla, že desetibodový plán nezmiňuje dopad dovozu kol obecně, a zejména pokud jde o Maroko. Tento plán proto nepředstavoval vhodný důkaz, pokud jde o tvrzení popsané ve 216. bodě odůvodnění výše. Uživatel B navíc skutečně uvedl, že pro výběr dodavatelů zavedl kritérium emisí CO_2 a že cílem je zmenšit vzdálenost mezi závody a dodavateli, a tím i uhlíkovou stopu. Uživatel B však rovněž uvedl, že velmi důležitým faktorem pro výběr dodavatele je i nadále konkurenceschopnost. Kromě toho Komise nezjistila žádné důkazy o tom, že by toto kritérium bylo uživatelem B během nabídkového řízení skutečně posuzováno, nebo že by některý výrobce nebyl v důsledku emisních kritérií CO_2 brán v potaz. A konečně, i kdyby toto kritérium hrálo v budoucnu zásadní úlohu, antidumpingová opatření nemají za cíl zastavit dovoz z Maroka, ale spíše zajistit, aby do Unie vstupoval za spravedlivé ceny. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(220) Sdružení ACEA tvrdilo, že německý Spolkový úřad pro ochranu hospodářské soutěže zahájil v březnu 2022 šetření proti výrobci v Unii na základě obvinění z jednání omezujícího hospodářskou soutěž. Komise však konstatovala, že nebylo vzneseno žádné tvrzení o možném vlivu takového údajného jednání na výsledky šetření. Šetření každopádně stále probíhá a zatím nedošlo k žádným zjištěním. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

([30]) https://www.acea.auto/files/ACEA_10-point_plan_European_Green_Deal.pdf.

(221) Po poskytnutí konečných informací sdružení ACEA tvrdilo, že antidumpingová opatření by se neměla uplatňovat, dokud nebude znám výsledek šetření vedeného německým Spolkovým úřadem pro ochranu hospodářské soutěže za těchto výjimečných okolností a v souladu se zásadami řádné správy a řádné správní praxe, jak byly vyvinuty v případě bezešvých trubek ([31]).

(222) Jak již bylo vysvětleno ve 220. bodě odůvodnění výše, vnitrostátní správní orgány dosud nepřijaly žádné rozhodnutí. Naproti tomu ve věci bezešvých trubek byla cla uplatněna až poté, co bylo vydáno konečné rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za protisoutěžní jednání, a když se ukázalo, že se toto jednání týkalo období posuzovaného v rámci šetření a vztahovalo se na dotčený výrobek. Žádná z těchto skutečností v daném případě neexistovala. Proto bylo toto tvrzení zamítnuto.

7.3. **Závěr ohledně zájmu Unie**

(223) Na základě výše uvedených skutečností a vzhledem k tomu, že nebyly vzneseny žádné další připomínky, byly potvrzeny závěry uvedené ve 177. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

8. **KONEČNÁ ANTIDUMPINGOVÁ OPATŘENÍ**

8.1. **Konečná opatření**

(224) Vzhledem k závěrům, k nimž Komise dospěla ohledně dumpingu, újmy, příčinné souvislosti a zájmu Unie, a v souladu s čl. 9 odst. 4 základního nařízení by měla být uložena konečná antidumpingová opatření, jež zabrání tomu, aby dumpingový dovoz dotčeného výrobku způsoboval výrobnímu odvětví Unie další újmu.

(225) Jak je uvedeno v 63. bodě odůvodnění, dumpingová rozpětí byla v konečné fázi mírně upravena.

(226) Na základě výše uvedených skutečností by sazby konečného antidumpingového cla vyjádřené v cenách CIF s dodáním na hranice Unie před proclením měly činit:

Země	Společnost	Dumpingové rozpětí (%)	Rozpětí újmy (%)	Konečné antidumpingové clo (%)
Maroko	HANDS 8 S.A.	9,01	44,0	9,0
	DIKA MOROCCO AFRIKA S.A.R.L	17,54	51,6	17,5
	Všechny ostatní společnosti	17,54	51,6	17,5

(227) Individuální sazby antidumpingového cla uvedené v tomto nařízení byly pro dotčené společnosti stanoveny na základě zjištění vyplývajících z tohoto šetření. Odrážejí tedy stav zjištěný během šetření, pokud jde o tyto společnosti. Tyto sazby cla jsou proto použitelné výlučně na dovoz výrobku, který je předmětem šetření, pochází z dotčené země a je vyráběn uvedenými právními subjekty. Na dovoz dotčeného výrobku vyrobeného jakoukoli jinou společností, která není konkrétně uvedena v normativní části tohoto nařízení, včetně subjektů ve spojení s těmito konkrétně uvedenými společnostmi, se tyto sazby nevztahují a měla by se na něj vztahovat celní sazba platná pro „všechny ostatní společnosti“.

([31]) Nařízení Rady (ES) č. 1322/2004 ze dne 16. července 2004, kterým se mění nařízení (ES) č. 2320/97 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu některých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa a nelegované oceli, pocházejících mimo jiné z Ruska a Rumunska (Úř. věst. L 246, 20.7.2004, s. 10).

(228) Pokud společnost následně změní název svého subjektu, může požádat o uplatnění těchto individuálních sazeb antidumpingového cla. Tato žádost musí být předložena Komisi ([32]). Žádost musí obsahovat veškeré příslušné informace umožňující prokázat, že změna nemá vliv na právo dané společnosti využívat celní sazbu, která se na ni vztahuje. Pokud změna názvu společnosti nemá vliv na její právo využívat celní sazbu, která se na ni vztahuje, bude nařízení o změně názvu zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*.

(229) Za účelem minimalizace rizika obcházení těchto opatření kvůli rozdílu mezi celními sazbami je nutno přijmout zvláštní opatření, která zajistí řádné uplatňování individuálních sazeb antidumpingového cla. Společnosti, na něž se vztahují individuální sazby antidumpingového cla, musí celním orgánům členských států předložit platnou obchodní fakturu. Tato faktura musí vyhovovat požadavkům uvedeným v čl. 1 odst. 3 tohoto nařízení. Na dovoz, k němuž není přiložena taková faktura, by se mělo vztahovat antidumpingové clo platné pro „všechny ostatní společnosti".

(230) I když je předložení této faktury celním orgánům členských států nezbytné pro uplatnění individuálních sazeb antidumpingového cla na dovoz, tato faktura není jediným prvkem, který celní orgány zohledňují. Celní orgány členských států by totiž měly i v případě, že je jim předložena faktura splňující všechny požadavky stanovené v čl. 1 odst. 3 tohoto nařízení, provést své obvyklé kontroly a mohou si stejně jako ve všech ostatních případech vyžádat i další doklady (přepravní doklady atd.) pro účely ověření správnosti údajů uvedených v celním prohlášení a pro zajištění toho, že bude následné použití celní sazby odůvodněné v souladu s celními předpisy.

(231) Pokud by se zejména po uložení dotčených opatření podstatně zvýšil objem vývozu některé ze společností využívajících nižší individuální celní sazby, lze takovéto zvýšení objemu považovat samo o sobě za změnu obchodních toků v důsledku uložených opatření ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení. Za takových okolností a za předpokladu, že jsou splněny příslušné podmínky, lze zahájit šetření obcházení antidumpingových opatření. V rámci takového šetření lze mimo jiné prověřit potřebu zrušit individuální celní sazbu (sazby) a následně uložit celostátní clo.

(232) Aby bylo zajištěno řádné vymáhání antidumpingových cel, měla by se sazba antidumpingového cla stanovená pro všechny ostatní společnosti vztahovat nejen na vyvážející výrobce, kteří při tomto šetření nespolupracovali, nýbrž také na výrobce, kteří v období šetření neuskutečnili žádný vývoz do Unie.

(233) Statistika hliníkových kol motorových vozidel kódů 8701 až 8705, bez ohledu na to, zda jsou vybavena příslušenstvím nebo pneumatikami, se často vyjadřuje v počtu kusů. Neexistuje však žádná taková doplňková jednotka pro hliníková kola motorových vozidel kódů 8701 až 8705, bez ohledu na to, zda jsou vybavena příslušenstvím nebo pneumatikami, uvedená v kombinované nomenklatuře stanovené v příloze I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ([33]). Je proto nutné stanovit, že při dovozu dotčeného výrobku se v prohlášení o propuštění do volného oběhu musí uvádět nejen hmotnost v kg nebo tunách, ale i počet kusů. Počet kusů by měl být uveden pro kódy KN ex 8708 70 10 a ex 8708 70 50 (kódy TARIC: 8708 70 10 15, 8708 70 10 50, 8708 70 50 15 a 8708 70 50 50).

8.2. **Konečný výběr prozatímních cel**

(234) Vzhledem ke zjištěným dumpingovým rozpětím a k úrovni újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie by částky zajištěné v podobě prozatímního antidumpingového cla uloženého prozatímním nařízením měly být s konečnou platností vybrány, a to ve výši stanovené tímto nařízením.

([32]) European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate G, Wetstraat 170 Rue de la Loi, 1040 Bruxelles/Brussel, Belgique/België.

([33]) Nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (Úř. věst. L 256, 7.9.1987, s. 1), ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) 2021/1832 ze dne 12. října 2021, kterým se mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (Úř. věst. L 385, 29.10.2021, s. 1).

8.3. **Zpětné uložení antidumpingových opatření**

(235) Jak je uvedeno v oddíle 1.2, Komise zavedla celní evidenci dovozu výrobku, který je předmětem šetření.

(236) V konečné fázi šetření byly vyhodnoceny údaje shromážděné v rámci celní evidence. Komise analyzovala, zda byla splněna kritéria podle čl. 10 odst. 4 základního nařízení pro výběr konečného cla se zpětnou působností.

(237) Komise zjistila, že objem dovezených kusů během doby předběžného poskytování informací (18. června 2022 – 16. července 2022) činil přibližně 291 000 kusů, což je pokles o 11 % ve srovnání s průměrným měsíčním objemem dovozu v období po šetření analyzovaném v nařízení o celní evidenci, tj. od 1. prosince 2021 do 30. dubna 2022. Komise proto nenašla důkazy o možném hromadění zásob během doby předběžného poskytování informací. Kromě toho došlo ke zvýšení dovozních cen o 11 %, a to v souladu s nárůstem tříměsíčních cen na londýnské burze kovů. Nebylo tedy prokázáno, že by dovoz narušoval nápravné účinky cel.

(238) Na základě těchto skutečností nebyly právní podmínky podle čl. 10 odst. 4 základního nařízení splněny, a proto by na celně evidovaný dovoz nemělo být uloženo clo se zpětnou působností.

9. **ZÁVĚREČNÉ USTANOVENÍ**

(239) S ohledem na článek 109 nařízení (EU, Euratom) 2018/1046 ([34]), pokud má být částka uhrazena na základě rozsudku Soudního dvora Evropské unie, měla by být pro zaplacení úroku použita sazba, kterou uplatňuje Evropská centrální banka na své hlavní refinanční operace, uveřejněná v řadě C *Úředního věstníku Evropské unie* a platná první kalendářní den každého měsíce.

(240) Výbor zřízený podle čl. 15 odst. 1 nařízení (EU) 2016/1036 nevydal stanovisko,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

1. Ukládá se konečné antidumpingové clo na dovoz hliníkových kol pro motorová vozidla kódů 8701 až 8705, bez ohledu na to, zda jsou vybavena příslušenstvím nebo pneumatikami, která mají v současnosti kódy KN ex 8708 70 10 a ex 8708 70 50 (kódy TARIC: 8708 70 10 15, 8708 70 10 50, 8708 70 50 15 a 8708 70 50 50) a která pocházejí z Maroka.

2. Sazba konečného antidumpingového cla, která se použije na čistou cenu s dodáním na hranice Unie, před proclením, je pro výrobky popsané v odstavci 1 a vyrobené níže uvedenými společnostmi stanovena takto:

Země	Společnost	Konečné antidumpingové clo	Doplňkový kód TARIC
Maroko	HANDS 8 S.A.	9,0 %	C873
	DIKA MOROCCO AFRIKA S.A.R.L	17,5 %	C897
	Všechny ostatní společnosti	17,5 %	C999

([34]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2018/1046 ze dne 18. července 2018, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie, mění nařízení (EU) č. 1296/2013, (EU) č. 1301/2013, (EU) č. 1303/2013, (EU) č. 1304/2013, (EU) č. 1309/2013, (EU) č. 1316/2013, (EU) č. 223/2014 a (EU) č. 283/2014 a rozhodnutí č. 541/2014/EU a zrušuje nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 (Úř. věst. L 193, 30.7.2018, s. 1).

3. Použití individuálních celních sazeb stanovených pro společnosti uvedené v odstavci 2 je podmíněno předložením platné obchodní faktury celním orgánům členských států, která musí obsahovat datované prohlášení podepsané zástupcem subjektu, který obchodní fakturu vystavil, s uvedením jména a funkce, v tomto znění: „Já, níže podepsaný/podepsaná, potvrzuji, že (objem) (dotčeného výrobku) prodávaného na vývoz do Evropské unie, na nějž se vztahuje tato faktura, bylo vyrobeno společností (název a adresa společnosti) (doplňkový kód TARIC) v Maroku. Prohlašuji, že údaje uvedené v této faktuře jsou úplné a správné.“ Není-li taková faktura předložena, použije se celní sazba platná pro všechny ostatní společnosti.

4. Je-li předloženo prohlášení o propuštění do volného oběhu v souvislosti s výrobkem uvedeným v odstavci 1, zapíše se do příslušného pole tohoto prohlášení počet kusů dovezených výrobků, aniž je dotčena doplňková jednotka vymezená v kombinované nomenklatuře.

5. Není-li stanoveno jinak, použijí se platné celní předpisy.

Článek 2

Částky zajištěné prostřednictvím prozatímního antidumpingového cla podle prováděcího nařízení (EU) 2022/1221 se vyberou s konečnou platností.

Článek 3

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 11. ledna 2023.

Za Komisi
předsedkyně
Ursula VON DER LEYEN